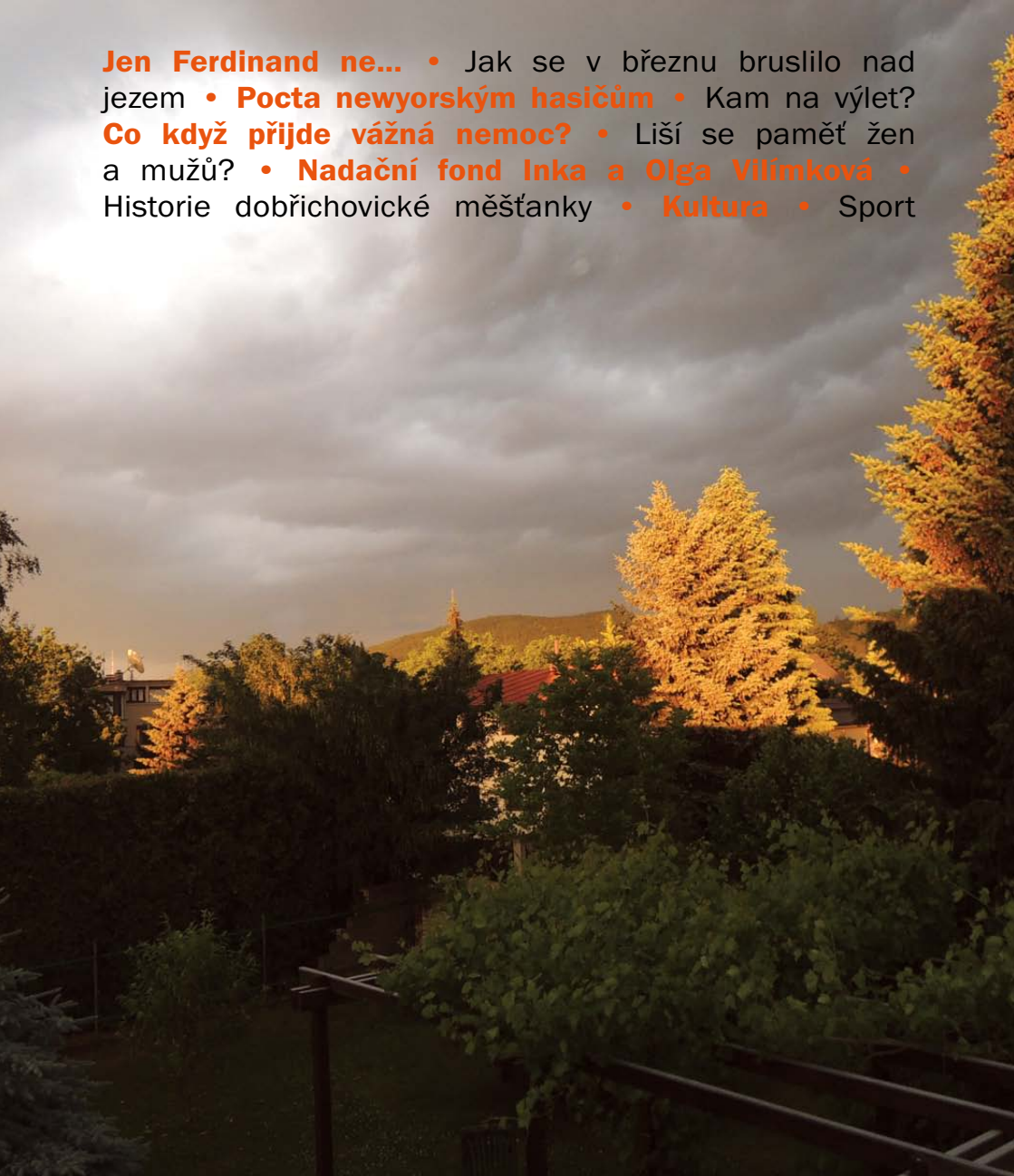

Dobřichovické Kukátko

Čtvrtletník aneb čtvero ročních dob v životě věcí, slov, nápadů, zvířat, lidí.

Jen Ferdinand ne... • Jak se v březnu bruslilo nad jezem • **Pocta newyorským hasičům** • Kam na výlet? **Co když přijde vážná nemoc?** • Liší se paměť žen a mužů? • **Nadační fond Inka a Olga Vilímková** • Historie dobřichovické měšťanky • **Kultura** • Sport

Stavební prodej J+K a.s.

STAVEBNÍ MATERIÁLY Dobřichovice, Pražská 819
ROZVOZ A SKLÁDÁNÍ ZAKOUPENÉHO MATERIÁLU

Provozní doba: Po-Pá: 7-12 13-16, So: 8-11

721 554 000 | 257 710 141
dobrichovice@stavebniprodej.cz | www.stavebniprodej.cz

Nabízíme v Dobřichovicích využití

• DVOU RŮZNÝCH SPOLEČENSKÝCH SÁLŮ •

Možnost pořádání menších koncertů, divadelních představení, společenských akcí, školení, seminářů, kurzů tance či jiných aktivit, obchodních a prezentačních akcí

PRONÁJEM SÁLU DR. FÜRSTA:

pronájem sálu bez přilehlé místnosti – velikost sálu 78 m ²	200,- Kč/hod.
pronájem sálu včetně přilehlé místnosti (sál s jevištěm) – 104 m ²	250,- Kč/hod.
pronájem piana	50,- Kč/hod.
pronájem židlí – vybavení sálu jako hlediště	50,- Kč/hod.
pronájem skládacích stolů	50,- Kč/hod.
provozní a cenové podmínky při déletrvajících akcích	individuální dohoda

PRONÁJEM SÁLU REZIDENCE ZELENÝ OSTROV (DOB CENTRUM):

pronájem sálu o velikost 100 m ² se zázemím (kuchyně, WC, hala)	300,- Kč/hod.
(vybavením vhodné pro komornější akce, bez podia, max 40 židlí)	

Bližší informace:

Diman s.r.o., DOB-Invest a.s., Za Mlýnem 2, 252 29 Dobřichovice
Ing. Magda Havlíková tel.: 602 660 960, 257 710 735, Za Mlýnem 888, Dobřichovice

S FERDINANDEM PEROUTKOU A PAVLEM KOSATÍKEM

“Kdysi ve třicátých letech přátelé herečky Olgy Scheinplugové vytvořili kroužek, ve kterém se rozhodli naučit anglickému jazyku. V hodinách se četlo z americké dětské knížky, v níž vystupovalo stádo býčků. Byli to poslušní býčci, a tak vždycky všechno dělali stejně a společně – pásli se, procházeli, odpočívali. Až na jednoho. Jmenoval se Ferdinand a dělal všechno po svém, řídil se svým vlastním rozumem. Jednotu stáda tím kazil do té míry, že každý odstavec anglického vyprávění musel končit zmínkou o něm: „...but not Ferdinand“, tedy „...ale ne Ferdinand“, pravil refrén, který každou drobnou příhodu uzavíral. Ferdinandova jinakost byla vadou na bezchybně sjednocené kráse světa, zároveň však jeho jistotou a konstantou.

...

Bezprostředně po Mnichovu Peroutka dospěl k názoru, že mezinárodní nezávislost první republiky byla jen dobově podmíněným snem, a domyslel do důsledků, co znamená, když se tento sen nesplnil. Uvědomil si nevelké možnosti, v jejichž rámci může malý středoevropský stát rozvíjet nezávislou politiku. V letech 1938–1939 byl přímým svědkem toho, jak se politický „prostor svobody“ postupně zredukoval na minimum. Po návratu z koncentračního tábora, kde

strávil šest let, byl zase svědkem, jak se stará forma státu naplňuje novým, k té původní protikladným obsahem, a snažil se před tím pomoci omezených prostředků, které měl k dispozici, varovat. Zhnusen svými koncentračnickými zkušenostmi s komunisty, musel se přesto chovat jako muž, který sice ví, že v jeho domě jsou lupiči, je však nucen vyjít s nimi po dobrém, aby v nich nevyprovokoval jejich ještě horší vlastnosti. Když uviděl, podruhé ve svém životě, že „prostor svobody“ je zlikvidován, odešel ze země.”

20. dubna 1978, tedy před 40 lety, zemřel významný český novinář, publicista, spisovatel a dramatik Ferdinand Peroutka. Osobnost z nejvýraznějších. Muž, jehož mravní pevnost vyjádřenou prací ve světě slov nezničí ani pohůnkové podivných mužiků. Proto jsme tentokrát zvolili návrat k této osobnosti.

Nevycházíme ale přímo z Peroutkových textů, které vyžadují větší prostor, než skýtá tato rubrika. Sáhli jsme k monografii o F. Peroutkovi, již vydal historik Pavel Kosatík (*Ferdinand Peroutka. Pozdější život (1938 - 1978)*). S nostalgií, jež se váže na dávná poslouchání jeho textů ze Svobodné Evropy a Hlasu Ameriky. Volili jsme záměrně pozorujícíce jisté analogie, jež nám jest nyní, žel, zažívatí ...

redakce

DO LÉTA!

Milé čtenářky, milí čtenáři Kukátka, doba je skutečně hektická. Velikánové Velikánovičové české politiky běhají komicky sem tam, aby ukázali, jak makají na správě firmy zvané stát. Publikum se hádá v sítích a tak je to správně. Je totiž v síti, kam se nechalo zatáhnout vlastní neopatrnosti. Komunisté se radují a hrají si na důležité. "Vlastenci" závažně pokyvuují hlavami, vztyčují ukazováčky a mluví o přímé demokracii... Je jda, to jsou věci... A k tomu ještě China TV (česky Barrantov) maká, až se z ní kouří, ale přesto nám odvolali "Luft Jar-du" Tvrdíka. A navíc se jede Giro d' Italia. To aby se z toho jeden uklikal...

No ale pojďme k letnímu Kukátku. Letí k Vám totiž řada zajímavých věcí. Co tedy v letním čísle najdete?

Samořejmě hned na začátku novinky k tématu gastronomie a wellnessu, je přece už skoro léto ... Ohlédneme se také za podivným koncem letošní zimy. Moc rádi vzpomeneme na hasiče za mořem, ale i na některé konspirační teorie.

Nabídneme dva velmi zajímavé tipy na výlety po okolí a také se budeme věnovat tématu zdraví a v té věci i tématu tentokrát dosti těžkému.

Znovu se vrátíme k tématu školy, tentokrát dobřichovické měšťanky. A v rubrice Osobnosti si budeme povídat s někdejší dobřichovickou rodačkou PhDr. Olgou Vilímkovou, PhD., zakladatelkou nadačního fondu Inka. Samozřejmě nevynecháme ani téma kultury a sportu.

Znovu děkujeme za všechny Vaše ohlasy a těšíme se na další. Na způsobu distribuce tištěné verze Kukátka se nadále nic nemění. Kromě tištěné podoby (na náklady vydavatele dojde do všech dobřichovických domovních schránek) rozesíláme Kukátko též elektronicky ve formátu pdf. Jakýkoliv nový zájemce může o tuto formu požádat. Naopak, nepřejete-li si Kukátko dostávat

v elektronické podobě, samozřejmě Vás ze seznamu adresátů vyřadíme.

Pokud jde o elektronické verze příspěvků, posílejte je na redakční e-mailovou adresu kukatko@dobrich.cz. Dovolujeme si však požádat, abyste svůj text nijak speciálně neformátovall, ulehčí nám to naše vlastní zpracování textu. Rovněž nám usnadní práci, jsou-li zaslané příspěvky vykorigované a jsou-li co nejméně ve sporu s jazykovou normou.

A pokud nám chcete opravdu udělat radost, pište, prosíme, slova *kurs* a *diskuse* se **s**. U psaní substantiva prezident či prezident si redakce dovoluje odlišit, o kterého výtečníka se v daném případě jedná. Děkuje Vám za pochopení a na Vaše příspěvky a reakce se moc těšíme.

Vaše redakce

Soutěž o titulní fotografie Kukátka stále pokračuje

Vážení čtenáři!

Pro letní Kukátko jsme vybrali snímek Zdeňky Vlčanové z června 2015, pořízený chvíli před bouřkou. V době uzávěrky tohoto čísla sice kalendářně léto nezačalo, ale letní teploty jsme zažívali již dubnu. Příroda lázní. Jaro je nejsušší za posledních 60 let. Co nás čeká v příštích týdnech a měsících?

Experiment – soutěž o titulní fotografii pro náš čtvrtletník – pochopitelně i nadále pokračuje. Těšíme se na další Vaše fotografie. Neostýchejte se a posílejte nám průběžně záběry z našeho okolí, neobvyklé pohledy na dění v Dobřichovicích či emotivní záběry míst, jež všichni dobře známe. Nejhezčí fotografií vybere redakce Kukátka ke zveřejnění na titulu příštích Kukátek, a bude tak těšit nejen Vaši rodinu a známé, ale i další čtenáře našeho čtvrtletníku.

Neváhejte a své snímky posílejte na adresu studia, které zpracovává grafickou podobu Kukátka: info@retb.cz a v kopii na redakční adresu kukatko@dobrich.cz, uveďte prosím Vaše jméno, místo, kde byl snímek pořízen,

a datum vytvoření. Velikost fotografie by měla být alespoň 3 MB. Rozhodně ji tedy pro posílání mailem nijak nekomprimujte. Vaší tvorbě se meze nekladou, hlavním faktorem posuzování bude atmosféra korespondující s obdobím, v jakém Kukátko vychází. Takže... vezměte foťák do ruky, otevřete oči a ukažte nám, jak vidíte Dobřichovice právě Vy.

Redakce

BUDEME KUKÁTKO I NADÁLE TISKOUT NEBO PŘÍŠTÍ ROK VYDÁVAT JEN ELEKTRONICKY?

V minulém čísle jsme se zamýšleli nad uplynulými 33 roky vydávání Kukátka a vyslovili jsme úvahu, zda by nestačilo vydávat náš časopis jen elektronicky. Ptali jsme se čtenářů:

Postačí Vám Kukátko v elektronické verzi? Hrozí, že si Kukátko už nepřečtete, pokud ho nedostanete vytištěné?

Převažoval názor, že elektronické Kukátko vyhoví, ale průzkum rozhodně nebyl vypovídající. Odpovědí přišlo minimum. Co to znamená? Čte nás vůbec někdo? Nezávisle na tomto průzkumu s námi řada čtenářů komunikuje, máme stále externí

příspěvatele, máme příznivce, kterým se Kukátko líbí. Ale kolik takových vlastně je? Uživatelé elektronické pošty, kteří minule nenapsali, prosíme o vyjádření e-mailem na adresu kukatko@dobrich.cz. Kdo by chtěl psát poštou, může na redakční adresu v tiráži, nebo na adresu Daniel Havlík, Za Mlýnem 888, Dobřichovice, 252 29 (a samozřejmě stačí vhodit do schránky na této adrese lístek s vyjádřením).

Kdo ještě nedostává Kukátko elektronicky, napište si na výše uvedenou mailovou adresu o zařazení do databáze. Zajistíte si doručení Kukátka jednak v předstihu a také jako pojištění, že by elektronické verze v blízké či vzdálenější budoucnosti nahradila tu papírovou.

Redakce

Letní zastavení	3
Slovo redakce	4
Aktuality	6
Z našeho života	8
Tip na výlet	9
Rozhovor	12
O zdraví	14
Z historie	20
Osobnosti	24
Kultura	28
Sport	35

Dobřichovické **Kukátko**
Registrováno Ministerstvem kultury České republiky pod č. MK ČR E 12574

Vydává Dobřich s. r. o., 5. května 3, Dobřichovice
IČ: 64827640

Řídí redakční rada ve složení: Ing. Vladimír Bezděk,
Doc. RNDr. Emil Calda, Ing. Daniel Havlík, JUDr. Pavel
Kosatík, PhDr. Jiří Matl (předseda), Mgr. Jana Váňová

Grafické zpracování: agentura R&B (retb.cz)
Tisk: Grafotechna Plus,
Lýskova 1594/33, Praha 13 – Stodůlky

Uzávěrka tohoto čísla 15. 5. 2018. Uzávěrka příštího čísla cca 15. 8. 2018. Kukátko vychází v první polovině března, června, září a prosince.

Adresa:
Jiří Matl, Strmá 139, 252 29 Dobřichovice
(kukatko@dobrich.cz)
Distribuuováno zdarma v Dobřichovicích laskavou péčí poštovních doručovatelek a smluvních partnerů. Kukátko můžete také obdržet e-mailem ve formátu PDF a najdete je rovněž na Internetu v rámci stránky www.dobrichovice.cz nebo www.dobrich.cz.

Fotografie na titulní straně: © Zdeňka Vlčanová

DOB CENTRUM

Restaurace a hotel Panská Zahrada

Hledáme zájemce o práci

Restaurace po prvních měsících provozu získala řadu spokojených a opakovaně se vracajících návštěvníků, na kuchyň jsou pozitivní reference, jen občas je někdo překvapen, že o sobotních a nedělních obědech je vhodné si udělat rezervaci předem. Někteří přichází se diví, že nejsou usazeni, přestože v restauraci jsou volné stoly. Ke stolu rezervovanému na konkrétní čas však nelze na půl hodiny předtím posadit jiného hosta s vizí, že to stihne. Nastupující letní sezóna také zvyšuje

nároky na množství personálu. Což platí nejen pro restauraci ale i pro hotel. Máte-li zájem u nás pracovat, zavolejte na telefon 602 449 898, napište e-mail na hotel@panskazahrada.cz, nebo přijďte osobně. **Hledáme recepční, noční recepční, vedoucí recepce, obchodního manažera, pomocné síly/uklízečky, pokojské.**

Marek Nevrklo, provozovatel

P. S.: V nejbližší době se hosté restaurace dočkají třetí obměny jídelního lístku a najdou na něm i speciality z domácí udírny.

První rok nově otevřeného Wellness Dobřichovice

Blíží se rok od převzetí bazénu novým provozovatelem, a proto bychom Vás rádi informovali, jak proběhl a co nás čeká.

Od minulého září zde našly střechu nad hlavou 3 plavecké školy, k Baby Clubu Ottománek přibýly ještě SVČ DoDo (Dobřichovický domek) a Baby Club Plaváček. Všechny školy pořádají kurzy pro děti od miminek až po náctileté. Školy mají odlišný vzdělávací koncept, proto je možné si vybrat, co Vám a Vaším dětem nejlépe vyhovuje. A pestrosti je v životě třeba. Začaly u nás plavat děti z blízkých základních i mateřských škol, pro které je bazén ideální velikostí i teplotou.

Ve spojení s dobrými instruktorkami odchází děti spokojené a nabitě novými plaveckými dovednostmi. Dámy hojně navštěvují lekce aqua aerobiků, harmonizačního plavání i těhotenského plavání a své místo zde našli i plavci a rodiny s dětmi v rámci pravidelného veřejného plavání. Za podpory města Dobřichovice vznikly seniorské kurzy cvičení ve vodě. Senioři cvičí ve vodě pravidelně po celý

školní rok 1x týdně s instruktorkou a po lekci mají možnost pobýt a rehabilitovat ve vířivce. I na nich je vidět, jak je pro ně tento pohyb důležitý. Jsme velice rádi, že se podařilo bazén naplnit zajímavými kurzy, a ten se tak stal dalším živým místem v Dobřichovicích, kde se setkávají lidé napříč generacemi.

Co nás čeká v létě?

Přes léto (hlavně v červenci a začátkem srpna) bude probíhat technologická odstávka. Během ní dojde k servisním opravám a úpravám na technologii i v zázemí, aby byl bazén připraven na další plaveckou i wellness sezonu od září 2018 do června 2019. Pro privátní účely bude ovšem možné (po předchozí domluvě) využívat wellness (saunu, vířivku) i během letních prázdnin. V druhé polovině srpna budou probíhat v bazénu příměstské tábory, které pořádají SVČ DoDo a Baby Club Plaváček. Podrobnější informace Vám podají jednotlivé plavecké školy.

Děkujeme všem příznivcům za pochození a budeme se na Vás těšit opět po prázdninách.

Veškeré informace ohledně kursů, rozvrhu hodin veřejného plavání, wellness, najdete

na našich webových stránkách www.wellnessdobrichovice.cz Nejnovější aktuality naleznete také na našem Facebooku [Wellness Dobřichovice](https://www.facebook.com/WellnessDobrichovice).

*Petra Šárová,
provozní manažerka wellness*

Oprava pravého břehu Berounky pod jezem

Od druhé poloviny roku 2017 do jara 2018 probíhalo na pravém břehu Berounky pod dobřichovickým jezem zpevňování břehu. Protože byl delší dobu podemletý vodou

a mohl by se sesunout do koryta řeky, Povodí Vltavy jej nechalo opravit. Stávající kamenná stěna, která se svažuje k vodě a je součástí stavební části jezu, je nyní pro-

dloužená po břehu až na úroveň železničního nadjezdu. Končí v místech, kde vždy začínal pohodlný vstup do řeky, a ten zůstal zachován. Na dotaz redakce, proč stavba trvala tak dlouho, řekl za Povodní Vltavy vedoucí Provozního střediska Beroun Ing. Zdeněk Košík, že protahující se ukončení má na svědomí zejména vyšší hladina řeky z konce roku 2017 a následně i značné výkyvy teplot v únoru a březnu 2018, kdy bylo nejchladnější z celé zimy a několik dní opravdu hodně mrzlo. Dokonce nakrátko zcela zamrzla řeka nad jezem a díky počasí beze sněhových srážek tak poskytla překrásnou a zcela „zrcadlově čistou“ plochu pro bruslení. Ta byla občany Dobřichovic i širého okolí po několik dní hojně využívána několika nadšenci i v nočních hodinách při svitu jasného, téměř úplného měsíce.

Martin Havlík

Opožděné bruslení na Berounce

Jak zmíněno v předchozím článku, zima přišla letos jen na pár dní, až na přelomu února a března, ale umožnila mnoha místním i přespolním oprášit alespoň na den, na dva své bruslařské umění.

PAMÁTNÍK NEWYORSKÝM HASIČŮM A KONSPIRAČNÍ TEORIE

*Nehledej v dobrovolném sboru hasičském ni zisku, ni slávy,
nýbrž jen povinnosti bratrské pomoci
v neštěstí.*

(Z hasičského desatera)

Na pražské Kampě u oblouku Karlova mostu stojí už několik let památník hasičům a záchranářům, kteří zemřeli při likvidaci následků teroristického útoku na budovy Světového obchodního centra v New Yorku, ke kterému došlo 11. září 2001. Sebevražední atentáčníci z Al-Kaidy tehdy unesenými dopravními letadly úmyslně narazili do obou mrakodrapů a zabili tak téměř tři tisíce lidí. Dodnes mám před očima autentické záběry této tragedie, které do celého světa živě vysílaly newyorské televize: plameny, dým, hroučící se budovy, stíny lidí vrhajících se z nejvyšších pater. Při záchranných pracích v troskách zřícených Dvojčat pak zahynulo 343 newyorských hasičů, jejichž oběť má tento skromný, neokázalý památník připomínat. Jeho vznik iniciovali (a financovali) pražští dobrovolní hasiči; je na něm

nápis, jehož první věta dobrovolné hasiče charakterizuje:

Hasič je člověk, který žije na světě dvakrát – pro sebe a pro druhé.

A protože kolem všech velkých katastrof vždy vzniká řada spekulací, i tato událost se brzy stala vděčným tématem pro několik konspiračních teorií, tj. teorií, které za vším vidí spiknutí temných sil. Jedna z nich tvrdí, že tento útok zinscenovala samotná vláda Spojených států, která prý potřebovala záminku k vojenskému ovládnutí ropných oblastí Blízkého východu. Ty další už sice nejsou tak odvážné, protože poukazují jenom na různé nesrovnalosti oficiální zprávy, ale při bližším zkoumání také neobstojí. Domnívám se, že Spojené státy by si určitě uměly najít jinou záminku pro uskutečnění tohoto plánu a nemusely by obětovat životy svých občanů.

Konspiračním teoriím je jasné, že všechno je úplně jinak a že veškerá oficiální vysvětlení některých důležitých událostí předkládaná veřejnosti jsou úmyslné lži, které mají zakrýt pravdu. Zastánci a šířitelé těchto teorií vědí s určitostí, že princezna Diana nezemřela při autonehodě, ale že ji nechala zavraždit britská tajná služba; jsou si jisti tím, že vlnu tsunami, která v roce 2004 zpusťovala pobřeží Indického oceánu, „zařídily“ firmy, které chtěly vydělat na obnově zničených turistických objektů. Nedovedu si vůbec představit, jak se dá taková obrovská vlna „zařídít“, ale jsou lidé, kteří to zřejmě vědí.

Další známá konspirační teorie se týká přistání Američanů na Měsíci v roce 1969; podle ní celé přistání i Armstrongova procházka na měsíčním povrchu byly natočeny na Zemi v tajném ateliéru. Je-li to pravda,

musely se na tomto pozemském natáčení podílet stovky lidí, které bylo nutno zavázat k mlčenlivosti; mám velké pochybnosti, že by to všichni vydrželi a že by časem někdo z nich neprozradil, jak to bylo ve skutečnosti. A nepochybuji o tom, že Sovětský svaz by v tehdejší době kosmického soupeření se Spojenými státy udělal všechno možné pro to, aby dokázal, že tato konspirační teorie je pravdivá a že NASA si přistání na Měsíci vymyslela.

Dočetl jsem se také, že ve Spojených státech je velmi rozšířená teorie, podle níž svět ovládá malá skupina lidí, zvaných Ilu-

mináti; mají prý v plánu pod záminkou boje s infekčními chorobami zařídit, aby každému jedinci byl po narození implantován čip, jehož pomocí by byl během svého života dálkově ovládan. Zdá se, že lidská fantazie nezná hranic.

Na závěr bych rád čtenáře ujistil, že památník bych rád čtenáře ujistil, že památník newyorským hasičům na Kampě není výmysl žádné konspirační teorie, ale že vskutku existuje. Půjdete-li někdy kolem, zastavte se na chvilku a uctěte památku těch, kteří nežili jen pro sebe, ale i pro druhé.

HgS

VÝLET NÁROČNÝ A VÝLET ODPOČINKOVÝ

Formou nekončícího seriálu představuje Kukátko zajímavé, dostupné destinace na rodinné výlety. Nečekejte tedy „tracky“ ani outdoor. Normální výlety. Tolik na úvod. Článek přináší doporučení z aktuálních zážitků a zkušeností ze dvou výletů, které si může zařídit opravdu každý, kdo se chce a umí o víkend zvednout z domácí rutiny a jít dýchat čerstvý horský vítr.

Prvním z nich bylo celodenní středně náročné putování z Řevnic přes Babku, Skalku a brdskou hřebenovku do Všenor, druhým byla velmi známá naučná stezka Zlatý kůň a Kobyla v Koněprusích; se začátkem v podzemí.

Nezdá se to s ohledem na nynější předčasné léto jako možné, ale je to tak. Letošní březen byl relativně vlhký a byl nejchladnější za posledních pět let, ano od výrazně mrazivého *Hančova/Vrbatova* března 2013. Jednoho chladného nedělního rána jsme se sešli v počtu asi dvaceti dětí a dospělých na nádraží v Řevnicích a šli na věc. Na našich výletech jsou vedoucími děti a řeší s mapou a plány dodanými lektorem aktuální trasu. Ne vždy je zřejmá, obzvláště když Řevnice zavrou bez varování průchod

od nádraží na náměstí. Děti dokázaly, že mají již rozvitou turistickou intuici, cestu našly: „půjdeme támhle, protože hory jsou tím směrem.“

Vyrazili jsme tedy ke kinu a dále přes náměstí a ZUŠ, kde se odehrávají i jednání

volili a mnozí se vydali nahoru s ratolestmi. Z Babky se dá na Skalku dojít několika způsoby, cestu měly vybrat děti. Lektor je ale manipuloval – když půjdeme po červené zpět do údolí, budeme totéž penzum výškových metrů zdolávat ještě jednou – co zkusit něco jiného? A přišla práce s mapou. A děti nezklamaly: našly předem určenou trasu s pomocí značení vedení velmi vysokého napětí. To vytváří široký koridor s loukou a ostružinami – v létě nevhodné, ale v končící zimě fajn: šli jsme stezkami vytvořenými zvířaty, a druhý dílčí cíl byl nablízku. Následná cesta na Skalku byla příjemná, jen byl všude

místního zastupitelstva, nahoru, cesta se tam začíná zvedat a nepřestane. Po chvíli jsme dokráčeli k lesu, a k opravdu elegantnímu dětskému hřišti. Tam nastala první kolize, protože část dětí pochopila, že když bylo na pozvánce, že první část je *do kopce*, že to zřejmě nebude kopec kilometrový, ale několikakilometrový, minimálně. To byly obličejky, když jsme jim na první lesní křižovatce dovolili zvolit po rušné práci s mapou trasu, která byla opravdu ostrá. Podél potůčku se dá dojít až pod Skalku po zelené značce. Náš první cíl byl ale ještě záluďnější, co se terénu týká: na první značené křižovatce děti zůstaly stát s otevřenou pusou; a dospělí, ti to sice umějí skrýt, ale také byli celkem zaskočení. Přes uzoučkou stuhu potoka jsme přešli na druhý břeh, kde se skoro kolmo ke svahu táhla stezička jak pro hobity hledající cestu do Mordoru. Po tři čtvrti kilometru dlouhém plahočení se cesta konečně narovnal a my zaveleli k povinnému doplnění energie. Čokolády pomohly a Babka se nebezpečně přiblížila. Nakonec byl obsazen i její vrchol. To místo je krásné nejen výhledy do údolí Berounky a přes hlavy brdských kopců na sever, východ a jih. Umožňuje hned několika výpravám skrýt úmysly, zapalovat ohně a užívat si nerušeně jarních radovánek. Tak jsme učinili také my. Naší radostí byly skály a lezení po nich a suťových polích. Rodiče to po-

led. Na Skalce byla zase velká zima, fronta se tam časově vleče, u ohně nebylo místo, a tak jsme s dětmi nechali rodiče objednat jídlo a uspořádali dvě soutěžní hry. Proč bylo -1°C a ne avizovaných $+12$, to nevíme, ale soutěže děti zahřály a mohlo se pokračovat. Buřty a po červené směr Černo-lice. Tato trasa je známá, je to hřebenovka. Překrásné bylo, kolik nabízela zamrzlých je-

zírek a dalších výzev pro děti. No, koukám z okna a opravdu se mi nechce věřit, že se to celé seběhlo tento kalendářní rok...

Druhý výlet je školní klasika: Koněpruské jeskyně, které mají jméno po bájném bílém koni, který sem vodil peněz chtivé předchůdce speleologů, aby se nikdo z nich již nevrátil zpět, jsou přirozeně vzniklé průrvy v ohromném vápencovém masivu. Byly objeveny samozřejmě při důlní činnosti. Naštěstí i v padesátých letech dělnická třída žádala o víkendech povražení, tak se vše nevytěžilo, ale naopak stovky a stovky metrů podzemních chodníků a výztuh umožňují cca hodinovou procházku věčnou máchovskou tmou a tichem, kde jen pádů kapek dutý hlas měřil zbývající nám pozemský čas... V tichosti a za pohledů na uklidňující fraktální tvary, vznikající pomalou, ale důkladnou vodní modelací, můžete rekapitulovat, plánovat, nebo se nechat unášet fantazií.

A to jsem chtěl i po dětech, bylo jich toho dne 18, z toho dvě hodně malé. Nicméně parta, tým jsme byli pořádný. Hodnotili jsme kvality a vlastnosti skal a hádali se, co výjevy představují...

Vše pěkné ale jednou skončí, a tak jsme se octli opět na sluníčku, které již začalo připalovat. Cestou na vrchol Zlatého koně jsme se tak celkem na dlouho zastavili u místní občerstvovny – a já poslal pohledy. To jsem neučinil bratru 6, 7 let! To jsou časy... Občerstvení je takové, jaký je vzhled domečků z hlubokých sedmdesátých let. Káva ale byla fajn a pivo vychlazené. Langošům, hranolkům a hamburgerům jsem odolal... A asi za hodinku, už v úplném vedru, se šlo. Naučná stezka na Zlatém koni a do lomu Kobyla je velmi vhodná pro turisty-detailisty a objevitele. Tolik děr, otvorů, jimiž jeskyně dýchají a kam se dá něco schovat, se vidí málokde. Pod Koněm je velký lom s umělými stavbami: skály, menhírové pole v kruzích, spousta kamenů z lo-

mové činnosti ponechána pro turisty, kteří se touží dotknout prehistorie. Vždyť otisky kytek a vodních živočichů zde mohly žít ve skrytu svůj nekonečný horizont celé stovky milionů let.

A dále, po louce v úmorném vedru směr silnice. Tam naši zkušení a orientovaní dětští účastníci vytyčili, že odbočením vlevo by se cesta o dva kiláky a hodinku zkrátila. Ale lom Kobyla nikdo nevynechejte. Už protože tam dorazí daleko méně lidí než na vrchol Zlatého koně a do lomu. Navíc je to další ze *skrytých prostor* zvoucích ke hrám všeho druhu (jako Babka). Dokonce zde lidé pállili ohně, přes vedro a explicitní zákaz. My soutěžili, tedy spíše jsme si ve hrách pomáhali, objevili dvě jeskyně a všichni se do jedné z nich po vzájemné pomoci vyšplhali. Ze dna lomu vás vyvede sedmdesát metrů dlouhý umělé tunel (čelovka přes den netřeba, zvedat nohy ano); a jste již téměř u parkoviště. Výlet je skutečně nenáročný, což jsme s ohledem na počasí uvítali. Čtyři kilometry, z nichž jeden je pod zemí, byly akorát. Únava je i tak na příložené fotografii znát...

Další výlety plánujeme již na opravdové léto: Skryje a v červnu Milešovku.

Za SVČ Všenory
Petr Koubek, lektor

Fotografie: Babka a Skalka: Leona Nechvilová
Koněprusy: Marcela Jirešová

POVÍDÁNÍ S HgS O POEZII A TROCHU TAKÉ O MATEMATICE

O nové knize našeho redakčního kolegy doc. Emila Caldy, HgS

Z dobře informovaných kruhů jsme se dozvěděli, že Ti v červnu vyjde nová knížka. Můžeš nám prozradit, o čem bude?

Úplně nová vlastně nebude, protože jde o mírně upravené a doplněné vydání knížky „Úvod do obecné teorie prostoru“, která vyšla v roce 2003 v nakladatelství Karolinum. S pozměněným názvem „Recese poeticko – (ne)vědecké“, který její obsah vystihuje mnohem lépe, vyjde v edici popularizace v nakladatelství MatFyzPress. Je rozdělena do dvou tematicky odlišných částí; v té první, nazvané „Psáno pod lavicí“, je na padesát básniček s matematicko-fyzikální tematikou; ta druhá, s názvem „Abeceda“, obsahuje na osmdesát čtyřverší o slavných osobnostech od antiky po dnešek.

Aby čtenáři mohli o nich získat alespoň přibližnou představu, bylo by možné s některými z nich se seznámit blíže?

V první části je básnička s názvem Geometrické konstrukce:

*Byl jsem ve stavu úplné destrukce
a nebyl jsem vůbec mocen slova,
když mi ukázala svoje konstrukce
studentka geometrie Nováková.*

Jedno čtyřverší ze druhé části je věnováno Darwinovi:

*Obracím se někdy na Vás, Darwine,
když při zprávách v televizi úzko je mi,
zda šílení doby někdy pomine,
zda nebylo lepší zůstat opicemi.*

Jak jsi vůbec k poezii a k vlastnímu „veršování“ přišel? Matematika a poezie – to se v očích většiny lidí k sobě moc nehodí.

Od té doby, co jsem pobral trochu rozumu, jsem rád četl, mimo jiné i básníky. Některé básnické obrazy se mi zalíbily tak, že si je pamatuji dodnes – třeba (asi Nezvalovo) přirovnání dívčího úsměvu k řadě bílých soch v poli vlčích máků. Jak bys například popsal stav, kdy máš obrovský vztek a vidíš rudě? Homér, když líčí Odysseovo přemýšlení o pomstě na nápadnicích Pénélopy, se s tím vyrovnal následovně:

*„Jako as štěkáva fena kol útlých štěňátek stojíc,
na muže neznámého a zuřivě chystá se k boji,
tak v prsou mu štěkalo milené srdce.“*

Zuřivě štěkající srdce – není geniální přirovnat srdce přetékající zlobou k zuřivému štěkotu feny bránící svá štěňata?!

Je to přinejmenším velmi neobvyklé. Jak to ale souvisí s matematikou, kterou mnozí vidí jako vědu suchou, strohou a veskrze nezáživnou?

O tom, že básník musí mít velkou fantazii, nikdo nepochybuje; málokdo si však uvědomuje, že ani v matematice se bez ní mnoho dokázat nedá. Můj zájem o matematiku podnítily kdysi dávno knížky „Od bodu k čtvrtému prostoru“ a „V kouzelné zahradě matematiky“, které mi „nenápadně podstrčil“ otec: Díky jim jsem se již tenkrát dověděl podivuhodné věci, – například to, že počet všech sudých čísel, tj. čísel 2, 4, 6, ... , je roven počtu všech čísel 1, 2, 3, 4, 5, 6, ... Zdravý rozum ti asi říká, že počet těch sudých je vzhledem k počtu těch druhých poloviční, ale zdravý rozum u nekonečných množin selhává – obou je stejně! Také mě „trochu překvapilo“, že na úsečce délky jeden centimetr je stejně bodů jako na úsečce, která má délku jeden kilometr. Tak zvaný zdravý rozum se u lidí postupně vyvinul při práci s konečnými a nikoli s nekonečnými množinami; s mírnou nadsázkou lze konstatovat, že zdravý rozum „neumí nekonečno“, protože počet mamutů, které pračlověk kdysi pásával, byl vždy konečný!

To myslíš skutečně vážně, že na úsečce dlouhé jeden centimetr je stejně bodů jako na úsečce s délkou jeden kilometr?

Je to divné, ale je to pravda. Pokusím se vysvětlit, na čem je založen důkaz, že tomu tak je. Jak pozná člověk, který neumí počítat, na jaké ze dvou hromádek ořechů na stole před ním jich je víc? Snadno – vezme z každé jeden ořech a dá oba stranou; takto pokračuje, dokud na jedné hromádce (nebo na obou) žádný ořech nezůstane. Nežůstal-li ořech ani na jedné, bylo jich na obou hromádkách stejně; pokud na jedné nějaký ořech zbyl, je to ta, na níž bylo ořechů více. Tento postup lze aplikovat i na obě úsečky různých délek; podaří-li se nám z bodů na obou úsečkách naznačeným způsobem utvořit páry tak, že na žádné žádné bod nezbyde, máme vyhráno – na obou úsečkách je stejný počet bodů.

Je to zajímavé, ale můj zdravý rozum s tím naprosto nesouhlasí. Tuším také, že nejjeden čtenář se bude ptát, k čemu je to dobré.

Otázky tohoto typu miluju! Teorie a úvahy, které se zdají být běžnému životu na hony

vzdálené, se mohou v budoucnosti ukázat jako velmi užitečné; v historii matematiky se to stalo už mnohokrát. Když byla v polovině devatenáctého století objevena geometrie, ve které neplatí, že daným bodem lze k dané přímce vést jedinou rovnoběžku, také si někteří „znalci“ fukali na hlavu. Nikdo tehdy netušil, že tato nová geometrie bude neobyčejně vhodná pro Einsteinovu teorii relativity, která naše představy o světě zásadně změní.

Můžeš na závěr našeho povídání „vydat nějaké prohlášení“, které by způsobilo, že čtenáři Kukátka se ještě s větší vervou vrhnou na četbu poezie a studium matematiky?

Na to si bohužel netroufám. Spokojím se jenom s konstatováním, že poezie i matematika vždy byly, jsou a určitě budou trvalou součástí lidské kultury. I čtenář poezie by měl aspoň v hrubých rysech vědět, čím přispěla matematika k rozvoji lidské činnosti, a „expert“ přes matematiku by aspoň občas mohl sáhnout po sbírce básní.

*Děkujeme za rozhovor.
S HgS hovořil JM*

Ještě dovolu je post scriptum malý úryvek z nakladatelské recenze připravované publikace z pera Jiřího Podzimka:

Poezii docenta Emila Caldy lze zařadit ke tvorbě hravé, ironické, perziázní, v tradici například „anarchopoezie“ Josefa Macha, Františka Gellnera, nedávno byly zveřejněny podobně laděné básně Jaroslava Haška.

Leč všechny analogie zákonitě kulhají, Caldovy verše nejsou odvozené, ač rodokmen nemohou nést. Mohli bychom ještě jmenovat Jiřího Suchého či Jana Vodňanského, málokdo však dokáže do svého básnického světa zahrnout binomickou větu, skaláry a vektory, mikročástice, kolmice, případně Psa Elipsa. Duchaplností a sebeironií soudobá česká poezie zrovna nehýří, vznikají básně spíše deziluzivní až těžkomyslné, svět básní Emila Caldy nám však poskytuje plnost ducha v podobě, o níž se chceme dělit.

Básně Emila Caldy přináší vzak z časů, kdy vědci byli polyhistory, pro které znalost antických klasiků či básnického řemesla představovala cosi samozřejmého, součástí jejich myšlenkového světa.

DIAGNÓZA RAKOVINA

Rakovina – pořád o ní slyšíme, čteme, co vše ji může způsobit, co můžeme dělat v boji proti ní. Dostává se nám do podvědomí a stává se součástí našich životů. To, že někdo onemocní rakovinou, už nám připadá běžné. Ale co se stane, když nás toto onemocnění skutečně potká? Jsme na něj připraveni? Víme, co máme dělat? Jaký typ léčby je pro nás nejvhodnější?

Onkologické onemocnění je velmi závažná, často život ohrožující situace. Zasáhne zejména do života nemocného, ale i jeho blízkého okolí. To, co prožívá pacient sám, mohou do jisté míry zažívat i jeho blízcí. Jasně je, že na úspěšnost léčby mají kromě somatické léčby vliv také mechanismy zvládnutí nemoci. To, zda se člověk v průběhu nemoci stává bezmocným (upadá do pasivity, negativního nastavení), nebo nad svou nemocí má alespoň částečnou kontrolu (spolupracuje na léčbě, sdílí své pocity s blízkými, je aktivní), může také ovlivnit míru sociální opory, tedy to, jaké má pacient zázemí doma (rodina) a v blízkém okolí (širší rodina, kolegové v práci apod.). Na sdělení onkologické diagnózy reaguje pacient v několika fázích:

1. Šok, popírání

„Tohle se nemůže stát, ne mně.“

„Někdo se spletl, to musí být omyl.“

„Zdá se mi to.“

Popírání je pro jedince pouze dočasnou obranou. Jde o šokovou situaci, která může trvat různě dlouho. Dotyčný se nechce s nastalou situací smířit.

Zároveň ho popření chrání před rozpadem. Dočasně je tedy žádoucí.

2. Hněv, agrese

„Proč já? To není fér!“

„Proč se to děje mně?“

„Kdo za to může?“

V této fázi je o dotyčného velmi těžké pečovat kvůli pocitům vzteku a zlosti. Mohou též přestat spolupracovat a komunikovat se zdravotnickými pracovníky.

3. Smlouvání

„Dám všechny své peníze, za...“

„Vzdám se své práce...“

Třetí fáze zahrnuje naději, že jedinec může nějakým způsobem změnit situaci, vrátit čas. Přemýšlí, co měl udělat jinak, obrací se k vyšší moci, snaží se najít nějaké vysvětlení (má pocit, že by mu to ulevilo od bolesti). V této fázi též dochází k hledání zázračného léku či alternativních metod léčby.

4. Deprese

„Jsem tak smutný, proč se s čímkoli obtěžovat?“

„Přišel jsem o zdraví, nic nemá smysl.“

„Když je to rakovina, proč se dál léčit?“

Během čtvrté fáze si začínáme uvědomovat svou nemoc a její neměnnost. Kvůli tomu může být nemocný mlčenlivý, odmítat návštěvy a trávit většinu času v pláči

a truchlení s pocity strachu, úzkosti, smutku a beznaděje. Nedoporučuje se dotyčného v této fázi rozveselovat. Jde o důležité období smutku, které musí proběhnout. V některých případech je nezbytné podat psychofarmaka.

5. Smíření

„Bude líp.“

„Odpočinu si a udělám vše proto, abych se uzdravil/la. Musím kvůli dětem, manželce/manželovi...“

V této poslední fázi se dotyčný začíná vyrovnávat s nemocí, její závažností. Přijímá ji a učí se s ní zacházet – podstupuje léčbu, učí se žít s limity. Dochází k psychickému uvolnění a pacient je schopný spolupracovat a myslet směrem k budoucnosti.

Tyto fáze mohou být různé dlouhé, mohou se opakovat a mohou probíhat v různém pořadí. Zcela jistě průběh vyrovnávání se s nemocí závisí nejen na schopnosti člověka zvládat zátěžové situace, ale i na závažnosti a stadiu onemocnění.

Velmi náročná při provádění onkologického pacienta je také práce s obavou z relapsu (návratu onemocnění) v případě remise (ústupu nemoci).

Velmi důležité je pro pacienta také to, s jakými zdravotníky se potká během své léčby – zda se podaří vybudovat pocit důvěry a zájmu, zda může pacient bez obav klást jakékoliv otázky (i ty „hloupé“), které ho v souvislosti s nemocí napadnou, zda ve spolupráci se zdravotníkem svému onemocnění rozumí. To vše je důležité, aby mohl se svou nemocí aktivně bojovat, což, jak jsme zmínili výše, také velkou měrou ovlivňuje úspěch léčby.

Příběh paní Aleny

Paní Alena onemocněla rakovinou v době, kdy prožívala již asi 2 roky neshody v man-

želství a 2 roky se též léčila s autoimunitním onemocněním. Překvapilo ji, že se jí lékařka při preventivním vyšetření prsou zeptala, zda ví, kde by se mohla léčit. Nechácala proč, když jde na preventivní vyšetření, kam dochází každé 2 roky. I sdělení lékařky, že vidí nějaké kalcifikace, ji neznepokojilo. Netušila totiž, že tím lékařka myslí, že jde pravděpodobně o zhoubný nádor. Až po biopsii, kdy se tato diagnóza potvrdila, paní Alena pochopila.

Srozumitelná komunikace ze strany zdravotníků je velmi důležitá právě proto, aby již na počátku (v době podezření na závažné onemocnění) rozuměla pacientka všemu, co se kolem ní děje.

I lékař, který prováděl biopsii, se jí ptal, zda ví, kam půjde na operaci. Zda do zařízení, kam patří spádově nebo jinam. Nevěděla. A tak se začala vyptávat známých. Přes doporučení se dostala do nemocnice, kam sice nepatřila, ale nebyl v tom problém. Termín operace jí volal operatér. To ji potěšilo a připadala si opečovávaná. Měla nastoupit až za 6 týdnů, což ji trochu děsilo, měla obavy, aby se nádor nezvětšoval, ale věřila, že lékař ví, co dělá.

Zájem ze strany zdravotníků vede u pacientů k uklidnění, jejich úzkost se snižuje, pokud mají pocit, že „jejich lékař ví, co dělá“.

Den před nástupem do nemocnice vyvrcholila její manželská krize, manžel podal žádost o rozvod, takže byla ve velké nepohodě, měla strach a chyběla jí podpora manžela. Den před operací jen plakala a plakala. Když ji operatér při prohlídce řekl, že ji ten strach tedy doběhl, tak byla rozčarovaná i z jeho chování.

Sociální opora – podpora blízkého okolí pacienta, je jedním z velmi důležitých faktorů při zvládnutí nemoci. Pokud ji nedokáží poskytnout nejbližší, je možné s pacientem hledat další možné osoby z blízkého okolí, které tuto podporu mohou poskytnout (sourozenci, rodiče, ale třeba i blízké kamarádky či kolegové v práci).

V nemocnici obdržela spoustu papírů, které vysvětlovaly průběh operace, možné komplikace a co dělat po operaci. Vše musela přečíst, podepsat a vrátit. Druhý den po operaci ji propustili s tím, že na onkologii se má nahlásit až s výsledky histologie z operace. První kontrola u operátora byla 4. den po propuštění, ale doma se jí vytvořila boule v místě uzlin. Vzpomněla si, že o tom četla v papírech, které podepsala, ale byla doma sama, vyděšená, tak volala do nemocnice. Sestra ji zklidnila a nabídla, že může přijet.

Zcela zásadní je prostor, který dá ošetřující lékař pacientovi k dotazům k nemoci, případně operaci, další léčbě. Určitě bychom doporučili, aby k takovým setkáním lékaře s pacientem vždy šel někdo blízký. Je zcela přirozené, že v takto závažné situaci je snížena schopnost pacienta vnímat, co je mu sdělováno. Otázky směrem k lékaři je také dobré napsat si na papír proto, že většinou v ordinaci zapomeneme, na co všechno jsme se chtěli zeptat. Rozumění celé situaci je jeden z faktorů, který snižuje míru úzkosti u pacienta.

Nakonec jela až na plánovanou kontrolu k operátorovi. Tam se nestačila divit. V ordinaci stála obnažená, lehátko bylo pose-to dokumenty a po dotazu, co by ta boule mohla být, se jí dostalo odpovědi: „To jste měla v papírech, tak jste to snad četla.“ Paní Alena pípla, že to četla, že se chce jen ujistit, že to není nic vážného. Lékař jí ve stoje udělal ultrazvuk se slovy: „Vždyť

říkám, že je to serom.“ Paní Alena si netroufla se zeptat, co to je, jen se zeptala, co tedy s tím. „Já vám to odsaju, když jinak nedáte.“ Pak lékař dal paní Aleně do ruky emitní misku, ať si ji sama přidrží (pořád stála) a vpíchl do ní jehlu s velkou stříkačkou. Obsah vysál, odpojil stříkačku od jehly, obsah vystříkl do umyvadla a to udělal ještě několikrát. Zřejmě věděla, že nemůže omdlít, protože lehátko bylo obsazeno dokumenty. Při následné kontrole, kdy byl přítomen jiný lékař, pacientka sdělila, že si na operátora chce stěžovat. Lékař i sestra byli vyděšení, omlouvali lékaře, že toho má hodně, že vyučuje, publikuje. Paní Alena byla přesvědčená, že to ho neomlouvá, ale poté, co dostala výsledky z histologie, na stížnost zapomněla.

Často si kladu otázku, zda snaha získat toho „nejlepšího odborníka“ na danou oblast problému je vlastně výhra. Tito odborníci bývají často velmi vytížení a právě prostor a čas pro vyslyšení obav pacienta nemohou poskytnout.

Pacientka stála před rozhodnutím, kam jít na onkologii pro naplánování další léčby. Nemocnici, kde ji operovali, ihned zavrhl. Nechtěla se cítit jako operovaný orgán. Chtěla, aby někoho zajímala jako paní Alena. Objednala se na doporučení k onkoložce, která je považována za špičku ve svém oboru. Zjistila si, že standardně pro její typ nádoru se preventivně po dobu pěti let uží-

vá lék, který má ochránit před dalším šířením nádoru. Zároveň ale může v některých případech podpořit výskyt rakoviny v jiném orgánu. Paní Alena byla přesvědčena, že onemocnění působením dlouholetého stresu, tak se jí do užívání tohoto léku nechtělo. Své obavy sdělila onkoložce a ta jí řekla, ať na ni nechodí s žádnými psychickými věcmi.

Pro úzdravu pacienta je zcela jistě důležitý i pocit, že lékař vnímá celý jeho příběh, že se zamýšlí nad hypotézami, které k onemocnění přináší sám pacient, že mu pomůže se v celé situaci zorientovat.

Paní Alena začala hledat onkologa s psychosomatickým náhledem. Jednoho našla v Plzni, ale ten léčil jiný druh rakoviny. Koketovala i s myšlenkou, že se nikam nenahlásí, protože stejně nikoho nezajímá a nikdo to nezjistí. To nakonec zavrhl, protože má děti, které o ni měly strach. Začala chodit i k homeopati, na Reiki, držela dietu doporučovanou při rakovině. Pak se dostala k jiné onkoložce, která ji vyslechla, udělala ještě doplňující vyšetření a vzhledem k výsledkům a k jejímu autoimunitnímu onemocnění nedoporučila užívání léku, jen ozařování. Alena se rozváděla, doma byla nepohoda, tak cítila, že jen touto cestou se vydat nemůže. Homeopat

ji radil to zvládnout i bez ozařování. Opět nevěděla kudy kam. Užívala homeopatiku, chodila na Reiki.

Pokud je pacient v dlouhodobé nepohodě, je vhodné nabídnout i psychologickou konzultaci. Cíle podpůrné psychologické léčby mohou být různorodé. Někdo má zájem mluvit o tom, zda je možné, že něco v jeho životě mohlo mít vliv na vznik onemocnění a zda je možné to změnit. Jiní pacienti se chtějí v průběhu léčby co nejvíce psychicky stabilizovat, a tím podpořit úspěch léčby bez recidivy.

Absolvovala 33 ozařování. Kůže po ozařování byla citlivá, místa v okolí byla oteklá. Po roce se objevily pod místem, kde se ozařovalo, bouličky, které bolely. Byla vyděšená a bála se, že se rakovina vrátila. Ultrazvukové vyšetření potvrdilo jen změny ve tkáních po ozařování. Zatím jsou všechny kontroly příznivé.

V oblasti tělesné má onkologická léčba různé zdravotní dopady. Fyzioterapie a další techniky práce s tělem mohou pacientovi významně pomoci tyto dopady zvládnout. Nejčastěji se jedná o podpůrnou léčbu pooperačních stavů. Pracuje se s jizvami, otoky a měkkými tkáněmi a s různými potížemi v pohybovém systému pacienta.

Mgr. Renata Lébllová

Vedoucí fyzioterapeutka Centra komplexní péče Dobřichovice.

Mgr. Renata Lébllová je od září 2010 vedoucí fyzioterapeutkou CKP Dobřichovice. Ve své praxi pracuje s dospělými pacienty a dětmi nad deset let. Nejraději postupuje dle přístupu Clary Lewitové a prof. Karla Lewita. Na pacienta se dívá jako na celek, je součástí psychosomatického týmu CKP Dobřichovice. Při práci využívá mobilizace, techniky měkkých tkání, čerpá z terapie podle Mojžišové, McKenzieho, Brueggera a další. Studuje Reflexní zónovou terapii nohou dle Hane Marquardt. Provádí manuální lymfodrenáž. Pro pacienty z daleka i z blízka sestavuje Týdenní rehabilitační programy na míru jejich obtížím, koordinuje Komplexní psychosomatická vyšetření a letní týdenní programy Aby tělo nebolelo. Vede výuku studentů a zajišťuje student-ské praxe. Je členkou Společnosti psychosomatické medicíny ČLS JEP.

Mgr. Danuše Jandourková

Vedoucí psycholožka Centra komplexní péče Dobřichovice.

V Centru komplexní péče Dobřichovice poskytuje rodinnou, párovou a individuální psychoterapii a psychologické poradenství. Je součástí týmu, který provádí psychosomatická vyšetření a zodpovídá dotazy k psychosomatickému vyšetření. Pracovala jako porodní asistentka a poté vystudovala jednooborovou psychologii na katedře psychologie FF UK v Praze. V roce 2005 složila specializační zkoušku z klinické psychologie, a získala tak osvědčení k samostatnému výkonu zdravotnického povolání v oboru klinická psychologie, později získala funkční specializaci v systematické psychoterapii. Dále pracovala jako klinický psycholog ve Všeobecné fakultní nemocnici v Praze na klinice psychiatrické a také gynekologicko-porodnické, kde se zaměřovala na práci s onkologickými pacientkami, ženami s problémy s otěhotněním, ženami potrácejícími, či těmi, kterým se narodilo dítě předčasně. Působila jako terapeut v programu Vícerodinné terapie pro léčbu poruch příjmu potravy. Absolvovala pětiletý výcvik v hlubinně-dynamicky orientované skupinové psychoterapii, výcvik v Rodinné terapii psychosomatických poruch, kurs Práce s tělem v psychoterapii, kurs Práce s časovou osou, kurs Vícerodinné terapie. Je členkou České psychoterapeutické společnosti, České lékařské komory a členkou Evropské asociace pro psychoterapii.

Během roku se paní Alena rozvedla a přestěhovala.

Co nás napadlo po vyslechnutí tohoto příběhu?

Zajímalo někoho, jak se paní Alena cítí? Má podporu rodiny nebo je sama? Nabídl jí někdo podporu psychologa? Upozornil ji lékař, že změny ve tkáních mohou být i rok po ozařování? Nabídl jí někdo fyzioterapii na obnovu funkce tkání? Věděla, že má nárok na lázeňskou péči? Bude moci vykonávat své povolání jako před onemocněním?

Co říci závěrem?

Nestačí rakovinu jen diagnostikovat, odoperovat, ozářit..., ale je třeba nabídnout pa-

cientovi i jeho blízkým podporu v průběhu celé cesty tohoto onemocnění. Ta by měla být „ušita na míru“ každého pacienta. Protože je psychika úzce spojena s tělesnými projevy, mohou psycholog i fyzioterapeut působit jako průvodci všemi fázemi léčby rakoviny a tak dobře doplňovat somatickou léčbu.

Jelikož tento příběh není ojedinělý, připravili jsme v CKP Dobřichovice program pro onkologické pacienty. Můžete nás kontaktovat a společně najdeme možnosti Vašeho provázení na cestě s nemocí (www.ckp-dobrichovice.cz).

*Mgr. Renata Léblová,
Mgr. Danuše Jandourková*

DETOXIKACE PENĚŽENEK

Dnes se obracím spíše na dámy. Příznějme si, my, ženy, máme častěji sklon podléhat různým módním vlnám.

Jaro je již konečně zde a v médiích nás následují nejrůznější nabídky na “detoxikaci” či “očistu”, reklamy nabízejí nejrůznější zelené přípravky se záhadnými jmény a vysokou cenou.

Reklama promyšleně nejprve vyleká a obatem nabízí “zbavení se parazitů”, “detoxikaci” či omlazení.

Ohromným hitem je boj s pomyslným “překyslením organismu”, je to zajímavý příklad, jak lze na zcela vymyšlený problém nalákat mnoho vylekaných kupujících...

Realita je trochu jiná. Naše tělo zvládá vlastní očistu a zbavování se škodlivých látek velice dobře, k tomu máme játra, ledviny i další orgány.

Játra jsou důmyslnou chemickou továrnou, která dovede velké množství nežádoucích látek začlenit do žluče. Ta je pak odvedena

z těla ven, a to důmyslným způsobem tak, aby nežádoucí látky nepronikaly zpět do vnitřního prostředí těla.

Jak pomoci játrům v jejich práci? Zbytečně je nezatěžovat alkoholem, těžkou a hodně tučnou stravou. Nepřejídat se.

Není třeba nakupovat nejrůznější zelené a “detox” potraviny za mnoho peněz. Je to spíše detox peněženky.

Bohatě stačí stará známá klasika: odlehčit stravu, ubrat masa, přidat zeleninu a pohyb, nezapomínat na tekutiny, čistá voda event bylinkové čaje. Pravidelný, nejlépe denní pohyb venku na vzduchu. A za peníze ušetřené na “detox zázracích” si pořídit něco pro radost.

*Příjemné prožití jarních dnů přeje
Věra Dudková, www.praktikdobrichovice.cz*

LIŠÍ SE PAMĚŤ ŽEN A MUŽŮ?

To je otázka, která mi byla v poslední době položena hned několikrát, a tak jsem se rozhodla na ni podívat podrobněji. Je všeobecně známo, že ženy lépe zvládají tzv. multitasking, tedy dělat více činností najednou. Naopak muži vynikají v zaměření se na výsledek. Položila jsem si tedy otázku: Čím to je? A má to vliv na paměť?

Začněme tedy u struktury mozku. Muži mají až sedmkrát více šedé mozkové hmoty. Ta je zodpovědná za zpracování informací a analýzu. Díky tomu se muži snáze dostanou do tzv. tunelového myšlení, kdy se velmi dobře soustředí na danou činnost, ale nevnímají své okolí. Jdou zkrátka za svým cílem, výsledkem.

Ženský mozek je naopak výrazně bohatší na hmotu bílou, a to téměř desetkrát. Bílou mozkovou hmotu bychom mohli nazvat také sítí spolupráce. Propojuje totiž centra šedé kůry a umožňuje rychle přepínat mezi jednotlivými činnostmi. Zároveň mají ženy hustší síť neuronů, které jsou napojeny na hippocampus, centrum paměti. Ostatně i to bývá u žen větší než u mužů. Ženy si tedy všeobecně pamatují více smyslových a emočních informací.

Ženy mají navíc řečová centra v obou mozkových hemisférách, kdežto muži jen v hemisféře levé. Ženská řečová centra jsou také, jak vyplývá i z předchozích řádků, propojena hustší sítí, a tak používají ženy k popisu jedné věci či situace mnohem více slov než muži. Popisují i souvislosti, emoce či možné smyslové vjemy, což napomáhá lepšímu zapamatování.

Ačkoliv by se mohlo v tuto chvíli zdát, že jsou na tom ženy s pamětí lépe, není to

rozhodně tak jednoznačné. Ženy sice vynikají na poli epizodické paměti (tedy pamatování a vybavování si příběhů, situací), ale muži mají naopak „navrch“ v oblasti prostorové představivosti (ano, i proto se lépe vyznají v mapách...). Dle švédského výzkumu, kterého se účastnilo 530 žen a 470 mužů ve věku 35–80 let, se neliší sémantická (obecné znalosti, které nejsou vázány na prostor a čas – např. významy pojmů, fakta atp.) nebo krátkodobá paměť mužů a žen.

Co z toho tedy vyplývá a jaká je odpověď na otázku v nadpisu tohoto článku? Že paměť žen a mužů se opravdu liší, ale rozhodně nelze říci, že by jedna byla horší nebo lepší než druhá. Jen každý mozek přistupuje k zapamatování jinak. Budeme-li toto mít na vědomí a budeme-li s touto informací správně pracovat, můžeme dosáhnout lepších výsledků zapamatování. Například tak, že ženy a dívky si informace, které si potřebují zapamatovat, „zaobalí“ do příběhu, barev a vůní, kdežto muži a chlapci budou spíše hledat souvislosti logické, případně se více opírou o svou výhodu prostorové představivosti.

*Ing. Hana Habartová
trenérka paměti
www.hanahabartova.cz*

Pamětní kniha Měšťanské školy v Dobřichovicích 1. DÍL

V jarním čísle jsme ukončili listování ve 2. dílu Pamětní knihy Obecné školy v Dobřichovicích, která je završena školním rokem 1939/1940. Dnes nahlédneme do 1. dílu Pamětní knihy Měšťanské školy v Dobřichovicích, jejíž první zápis jsme zveřejnili v podzimním čísle v roce 2014 u příležitosti 80. výročí započetí stavby nové školní budovy. Popsali jsme náročnou přípravu stavby a slavnostní otevření nové školy 28. 8. 1935. Teď se podrobně seznámíme s prvním rokem výuky v nově zřízeném školním zařízení.

Pan učitel Karel Jezbera.

Již o letních prázdninách bylo ve škole nebyvale rušno a celý rok byl naplněn snahou vedení a učitelského sboru doplnit chybějící učební pomůcky a vyučovat podle nových reformních metodických postupů. Myslím, že se jim to podařilo.

Školní rok 1935/36

Letní prázdniny věnoval první ředitel měš-

ťanky Ludvík Kohout shánění pomůcek, obrazů a knih. Rozeslal 23 dopisů různým firmám, spolkům i jednotlivcům se žádostí o pomoc při vybavování nové školy. Intervenoval i osobně a jeho snaha se vyplatila. Při třídění a zapisování darů a sbírek mu pomáhali odborní učitelé - Karel Jezbera, který přerušil cestování po Slovensku a Podkarpatské Rusi, a Julie Drimlová.

2. září 1935 při slavnostním zahájení výuky učitelé ve svých třídách zdůraznili význam vzdělávání, ocenili záslužnou práci všech, kteří se o zřízení měšťanky zasloužili, a nabádali žáky k šetření školního majetku a zařízení. Vyučovalo se pouze v prvních dvou ročnících, v každém ročníku ve dvou třídách, žáci byli rozděleni podle pohlaví a byl mezi nimi až dvouletý věkový rozdíl. Kromě Dobřichovic sem byly přiškoleny Lety, Vonoklasy, Horní Mokropsy, Všenory a Černolice. V 1. ročníku jsou třídy: I. A 50 chlapců, I. B 34 děvčat, ve 2. ročníku: II. A 36 chlapců, II. B 29 děvčat.

Rozdělení žáků podle náboženského vyznání: bez vyznání - 23, katolické 94, čsl. hutské 30, československé 2. Dojíždí 6 žáků a pěšky přes 4 km denně chodí 7 žáků.

Pan učitel Josef Straka.

Z celkového počtu žáků jsou 2 sirotci, 11 polosirotků a 5 žáků z rozvedených manželství. V Dorostu čl. červeného kříže, který vedl odborný učitel F. Hýbner, pracovalo 102 dětí. Němčině se učilo ve 4 odděleních 109 žáků, tj. 73 %. Vyučovali ji Karel Jezbera a Julie Drimlová. Feriálním dnem byla sobota.

Složení 1. učitelského sboru:

zatímní ředitel - Ludvík Kohout; učitelé - Julie Drimlová, Karel Jezbera, František Hýbner, Marie Pálková-Zimová (ta však byla 5. září odvolána do Kunratic a místo ní nastoupil ze Slivence Josef Straka), Zdeněk Horák, praktikant, Anna Šimáčková, učitelka ženských ručních prací. Katolické náboženství vyučoval ve 2 odděleních po 2 hod. týdně P. J. Strnad, křesťanský konsistorní rada, československé náboženství v 1. odd. (rovněž po 2 hod. týdně) a výuka československého náboženství byla spojena se žáky obecné školy v 1 oddělení a vedl ji F. Hudeček.

Ludvík Kohout se narodil 26. 8. 1889 v Příbrami a po maturitě na gymnáziu po-

kračoval ve studiu ve speciálním kursu při pražském učitelském ústavu, kde v r. 1909 složil maturitní zkoušky. V Poličce splnil zkoušku způsobilosti pro III. odbor a v r. 1934 inspektorské zkoušky se zvláštní pochvalou u Zemské školní rady v Praze. Vyučoval v Košířích, Radlicích, Radotíně, Zbraslavi, Únětčicích, Nebušicích a Liboci, jako odborný učitel ve Vokovicích, řídicím učitelem byl v Ruzyni a Horních Černošicích. R. 1935 přichází do Dobřichovic jako zatímní ředitel měšťanské školy. Působí tu pouze jeden rok, neboť 30. 6. 1936 je jmenován okresním školním inspektorem v Českém Brodě.

Za svou práci získal pochvalná uznání: v r. 1928 za vedení jednatelské a tiskové agentury VI. Mezinárodního kreslířského kongresu, v r. 1929 za činnost v osvětových a sociálních institucích. Byl skvělý řečník, pořádal přednášky, psal do různých novin a časopisů, řadu let byl redaktorem Věstníku učitelů a profesorů Čsl. strany národně

Paní učitelka Julie Drimlová.

Foto: Karin Patrova (SOA Praha- západ)

socialistické a předsedou učitelského spolku „Budeč Podbělohorská“. V tomto roce učil zpěv, měřictví a rýsování, občanskou nauku. Během jeho delší zdravotní dovolené ho zastupovala Julie Drimlová.

Julie Drimlová se narodila 8. 3. 1908 v Kostelci nad Labem, kde navštěvovala obecnou a měšťanskou školu, do r. 1920 studovala na řádovém učitelském ústavu v Chrudimi a maturitu složila s vyznamenáním v Soběslavi r. 1922. Dále vykonala r. 1928 speciální zkoušku pro výuku němčiny na měšťanské škole v Kladně a tamtéž i zkoušku pro I. odbor na měšťance, obojí s vyznamenáním. Učila na obecných školách v Novém Strašecí, Budenicích, Zlonicích a Kamenných Žehrovicích a na měšťanských ve Zlonicích, Kaštanech a Řevnicích. I ona získala r. 1931 pochvalné uznání od MŠNO za práci v menšinových školách, dále v r. 1935 od OŠV Praha – venkov za svědomitou a pilnou práci školní; v r. 1936 za přípravu důmyslných školních pomůcek, návštěvu řady kursů a za reformní práci na dobřichovické škole, kde dosahovala vynikajících a nadprůměrně vysokých výsledků. V tomto roce byla třídní učitelkou v dívčí třídě II. B, vyučovala český a německý jazyk, dějepis a zeměpis a dívčí tělesnou výchovu.

Karel Jezbera se narodil v Březnici, zde navštěvoval obecnou i měšťanskou školu, dále studoval na učitelském ústavu v Příbrami, kde r. 1928 maturoval a v r. 1930 složil zkoušku pro II. odbor. Po pedagogickém působení na obecné škole v Řeporyjích vyučuje na měšťance v Mníšku pod Brdy a od r. 1935 v Dobřichovicích.

Za svůj podíl na rozjezdu výuky na zdejší měšťance získává v r. 1936 pochvalné uznání. V tomto roce je třídním v chlapecké třídě II. A, vyučuje občanskou nauku, německý jazyk, přírodopis, počty.

(Pozn. Zde se oženil s Annou Fejferovou, učitelkou na místní obecné škole.)

K. Jezbera se později stal ředitelem na střední pedagogické škole v Karlových Varech.

František Hýbner se narodil 5. 1. 1909 v Kostelci u Křížku, okr. Jílové, kde navštěvoval obecnou i měšťanskou školu. Vystudoval učitelský ústav v Praze, kde maturoval s vyznamenáním v r. 1928. Zkoušku učitelské způsobilosti vykonal v Praze r. 1930, pro I. odbor tamtéž v r. 1935. Vojenskou službu splnil u čsl. pěšího pluku v Nitře a v r. 1936 má hodnost npor. v záloze. Působil na obecných školách ve Velkých Čičovicích, Zákolanech, Třeboradicích, Odolena Vodě, Kunraticích a Libuši. Od 1. 9. 1935 do 31. 8. 1936 učí v Dobřichovicích, odkud přechází do Kunratic. Je třídním v chlapecké třídě I. A a učí český jazyk, dějepis a zeměpis, tělesnou výchovu a občanskou nauku.

Josef Straka se narodil 9. 6. 1910 v Dobřichovicích. Po ukončení obecné školy v Řevnicích absoluuje 4 třídy gymnázia v Praze XII a přechází na učitelský ústav v Panské ulici v Praze, kde r. 1929 maturuje. V r. 1931 splnil s vyznamenáním zkoušku způsobilosti a v r. 1935 v Soběslavi zkoušku pro III. odbor. Vykonal vojenskou službu u čsl. pěšího pluku a je npor. v záloze. Učil na menšinových školách v Záblatí a Hůrkách u Železné Rudy, od r. 1932 na obecných školách v Třebotově a Slivenci. Od 1. 9. 1935 je jmenován zastupujícím odborným učitelem v Dobřichovicích. Za poctivou a pilnou práci získává v r. 1936 pochvalné uznání. Je třídním učitelem v dívčí třídě I. B a vyučuje počty, kreslení, měřictví a rýsování a chlapecké ruční práce.

Zdeněk Horák, praktikant, se narodil 1. 12. 1914 v Nových Benátkách, obecnou školu vychodil ve Svatém Poli u Dobříše, v Bratislavě absolvoval 3 třídy gymnázia, pak přestoupil do reálky na Smíchově a nakonec

na pražský učitelský ústav, kde odmaturoval v r. 1934. V Dobřichovicích praktikuje ve škol. roce 1935/36, supluje a zabývá se administrativou. Odsud odchází jako výpomocný učitel do Zákolan.

Anna Šimáčková se narodila 27. 7. 1890 ve Slapech, kde vychodila obecnou školu. V Praze u sv. Jiljí navštěvovala měšťanku, pak studovala na pražské pokračovací průmyslové škole, 1 rok chodila do kursu při Ženském výrobním spolku v Praze. V r. 1913 vykonala na učitelském ústavu zkoušku způsobilosti pro obecné a měšťanské školy pro obor dívčích ručních prací a domácích nauk. Působila na obecné škole v Horních Mokropsech, Dobřichovicích, Černolicích a Řevnicích, kde učila i na měšťance. Ve škol. roce 1935/36 učí v dívčích třídách I. B, II. B ruční práce.

28. října se konalo v sokolovně za účasti veřejnosti slavnostní shromáždění žactva, na kterém promluvil L. Kohout, jeho projev

byl doprovázen bouřlivými projevy souhlasu. Žáci poslali dopis prezidentu Masarykovi a dostali odpověď i s jeho obrázkem. Další žákovské shromáždění se konalo 18. 12. u příležitosti abdikace TGM z funkce presidenta. 21. 12. poslalo shromážděním blahopřejný dopis ke zvolení prezidentem ČSR dr. Edvardu Benešovi a obdrželi odpověď od pí. Hany Benešové. 7. 3. 1936 o narozeninách TGM byla při žákovské slavnosti zasazena lípa a panu prezidentu byl poslán blahopřejný telegram. K 75. výročí narození spisovatele F. X. Svobody mu děvčata z 2. b s třídní učitelkou Julií Drimlovou poslali gratulaci a dostalo se jim pozvání k návštěvě do Mníšku pod Brdy. Setkání se uskutečnilo 24. června 1936. Spisovatel jim vyprávěl o své tvorbě, jak hledá, rozvádí a zpracovává námět, jak křtí své hrdiny. Zůstali ve vzájemném písemném styku.

*Pokračování v příštím čísle.
Zaznamenala Jana Váňová*

Společné foto žáků s učiteli. Foto: Karin Patrova (SOA Praha- západ)

OLGA VILÍMKOVÁ A NADAČNÍ FOND INKA – ROZHOVOR

s PhDr. Olgou Vilímkovou, PhD., zakladatelkou Nadačního fondu Inka, který pomáhá indiánským komunitám – Inků v Peru a Mayů v Guatemale. (Rozhovor se uskutečnil s členy redakční rady korespondenčně. Olga Vilímková se za svobodna jmenovala Svatošová a pochází z Dobřichovic, učí na VŠE, jeden školní rok 2001 pracovala jako dobrovolná učitelka na ZŠ v Andách v Peru, je autorkou několika knih o tamních indiánech.)

Před několika lety jste založila Nadační fond Inka pro oblast vzdělávání. Na jakém principu funguje?

Ano, spolupráce s indiány začala v Peru v období 2001 – 2002 s Mayi v Guatemale od 2006 a stále pokračuje. Podporujeme stipendiem nadané indiánské studenty. Díky českým donátorům, kmotrům, jak je

v Peru od počátku naší spolupráce indiáni nazývali, jsme mohli za 16 let činnosti podpořit přímo více než 1 350 nadaných studentů, zpočátku hlavně na základních a středních školách. Platili jsme poplatky při zápisu do školy a během školního roku, poskytovali jsme jim školní pomůcky: učebnice, pracovní sešity, psací potřeby a také

povinné školní a sportovní uniformy včetně bot. Hlavně toto byl pro chudé pastýře a zemědělce z vysokých hor obrovský náklad a při vyšším počtu dětí bylo pro rodinu nemožné umožnit dětem, byť nadaným, chodit do školy (školy se často nacházely jen ve větších centrech, děti tam chodily přes hory i několik hodin). Také jsme podpořili založení několika vzdělávacích center, kde se vybavily knihovny a kde probíhaly / probíhají různé kurzy.

Nadace zakládala v Peru školy? Stavěli je čeští dobrovolníci?

Ne. Nejedná se o školy běžného typu, nýbrž o vesnická vzdělávací a kulturní centra. Pozemky daly k dispozici indiánské komunity a sami místní obyvatelé postavili domky brigádnicky, z vlastnoručně vyrobených cihel vepřovic. Na stavbách pracovali muži, ženy i starší děti – stavěli domky, malovali místnosti, montovali a natírali nábytek, atd. Vesnice také hradí spotřebu elektřiny a údržbu. Nadace zaplatila okna, dveře, materiál na střechu, pokud nebyla zhotovena ze suché trávy (v počátečních letech), nábytek, první knihy a honoráře vyučujících. V pozdějších letech dary knih a starších počítačů zajistili naši mladí od peruánských firem. V centrech dříve probíhaly hlavně hodiny doučování matematiky a španělštiny, protože pro děti s mateřským jazykem *quechua* (jazyk Inků) bylo těžké studovat ve španělském jazyce, kterým se učilo na většině ZŠ a na všech SŠ. Později měli místní obyvatelé zájem hlavně o přípravné kurzy pro přijímací zkoušky na vysoké školy a praktické kurzy.

Jaké například? Kdo v praktických kurzech vyučoval nebo vyučuje, jestli stále probíhají?

Jedná se o dílny šití a pletení. Dílny byly mobilní – v jednotlivých vesnicích působily půl roku a pořadí vesnic se losovalo na slavnostních setkáních v okresních centrech.

Kurzy běžely ve dvou turnusech denně, večer a o víkendech byly stroje k dispozici těm, kdo na nich už uměli pracovat. V dílnách vyučovaly švadleny v jazyce *quechua*. Po vyučení dostali absolventi profesní certifikát. Poté si některé ženy založily rodinné mikropodniky, zakoupily si vlastní šicí stroj (částečně si na něj naspořily z našich oděvů na nadačních strojích během víkendů). V některých vesnicích pak rada obce založila vlastní vesnickou dílnu, kterou už nadace nepodporovala. Dnes naše stroje používají střední školy.

Kde získaly obce finance na pořízení strojů? Mají tyto venkovské dílny dost zakázek?

Peru se velice ekonomicky rozvíjí a v rámci státních rozvojových projektů na venkově je nyní možné získat podporu i pro obecní programy. Ze státních projektů se jedná hlavně o stavbu silnic (staví se velice rychle), administrativních budov, náměstí, vodovodů a kanalizace, atd. Na těchto stavbách se nabízí pracovní příležitosti pro místní obyvatele. Díky výdělkům si mnoho lidí postavilo nový domek, pořídili si motorky i starší auta. Dnes už přes Andy nechodí karavany lam s nákladem, jako tomu bylo ještě před pár lety, zboží i plodiny se vozí nákladními a osobními auty. Velmi se rozvíjí cestovní ruch. Dříve ženy / vesnické dílny šily např. školní uniformy nebo oděvy na zakázku pro jednotlivce a okresní trh, nyní se jedná o zakázky pro restaurace, hotely, administrativní centra, atd. Stát podporuje také školní vzdělávání, učebnice a některé další pomůcky děti dnes dostávají.

Jak to popisujete, rozvoj v Peru je obrovský a spolu s těmito změnami se zvyšuje životní úroveň obyvatel. Mají aktivity vaší nadace ještě smysl?

Mnoho se změnilo. Na venkově ale existují obrovské rozdíly mezi vesnicemi i rodinami. V souvislosti se změnami v regionu se

hodně proměnily aktivity naší nadace. Už před několika lety skončila podpora malých dětí na základních školách, postupně také na středních školách. Je to téměř neuvěřitelné, ale o ukončení naší pomoci žádali sami někteří rodiče. Na vesnických slavnostech, kterých jsem se účastnila, předstoupili před sousedy a poděkovali kmotřům za pomoc v době tísně. Sdělili mi, že „nyní mají dobrou práci a dokáží zajistit vzdělání svým dětem sami“. „Posílají hodného kmotra dál“, aby pomohl tam, kde je podpory třeba.

Nadace nyní podporuje převážně vysokoškolské studenty na státních školách a jejich první projekty. Je třeba říci, že úspěšnost našich studentů (na VŠ i v pracovním zařízení) byla a je vysoká díky velmi přísnému výběru podporovaných studentů ze strany obcí a hlavně našeho bývalého peruánského ředitele José Manuela Quispe Cáceres, který tragicky zahynul při auto-nehodě spolu se svou manželkou v roce 2013 (později zemřela na následky nehody i jejich dvouletá holčička). José Manuel (archeolog) organizoval společně s radami obcí nadační projekty ve více než 60 indiánských vesnicích v Andách. Po jeho odchodu se organizace nadace ujali kromě

„našeho“ právníka a účetní také akční bývalí studenti.

Ještě k VŠ studentům - naši stipendisté mají povinnost uskutečnit 1x za semestr „užitečnou aktivitu na venkově“. V malých skupinkách jezdí do nadačních center a škol a pořádají tam dílny a přednášky na různá témata - dle svého oboru. Tyto zkušenosti, získávané zprvu se strachem, se jim později hodí, někteří dokonce stejný program realizují (dobrovolně) i v dalších vesnicích, srovnávají si reakce publika a tříbí své poznatky. Už během studií nebo později mají chuť „udělat něco pro svou rodinnou vesničku“ a žádají nás o podporu jejich prvního projektu. Většinou se jedná o vybavení knihovny, kde později jejich tým organizuje různé kurzy. Nebo pomáhají vesnici se zapojením do programů „zelené turistiky“, která přináší zajímavý přírůstek, ale a kontakty. Jeden mladík zkouší pěstování jedlých hub na běžném zemědělském odpadu, čímž chce snížit chudobu, další dívka dělá rozbory vody, používané jako pitné...

Vysokoškoláci potřebují naši pomoc cca první dva roky na studiích. Pro rodiny jsou náklady na život mladých ve městě a studia na VŠ velkou finanční zátěží. Po pří-

chodu do měst a na universitu jsou mnozí „ztraceni“ a velmi oceňují pomoc starších (typu body systém), přednášky v malém nadačním centru v Cusku, kde mají k dispozici knihovnu, počítače s připojením na internet i palandy pro případné přespání. Po roce - dvou letech si seženou práci a o finanční podporu nás dále nežádají. Účastní se ovšem aktivit nadace v Peru i projektů jejich starších kolegů. Na VŠ v Peru nyní studuje přibližně 70 našich studentů (bez naší finanční podpory).

Máte zprávy o uplatnění studentů v profesním životě? Odcházejí do měst?

Máme zprávy o některých a časem se dozvídáme novinky o dalších. První vystudovaní studenti měli štěstí, byli připraveni - zorientovaní a s diplomem v ruce - v době, kdy se otevřely nebylé příležitosti. Získali dobrou práci, např. lékařka, učitelé, pracovníci na okresních úřadech, v archeologických nebo ekologických projektech, v rozvojových programech... Pracují a bydlí ve větších centrech, domů jezdí o víkendech. Někdy dojíždějí do práce ze svého domovského bydliště. Mnozí mají své drobné podniky: krejčovství, služby dopravce, atd. Mladí nemají zájem o stěhování do velkých měst. V horách se jim líbí (modré nebe, čistý vzduch, bezpečí), a hlavně - dnes se nabízejí pracovní možnosti i v okresních centrech, není třeba hledat práci v dalekých velkoměstech.

Pomáháte také Mayům v Guatemale?

Ano. Tam je situace indiánů jiná než v Peru. Po ozbrojeném konfliktu (1960-1996), během kterého došlo také ke genocidě Mayů, se indiánští obyvatelé postupně vraceli k mírovému životu. V některých vesnicích se např. školy začaly zakládat až po roce 2000. Bilingvní mayské školy nemají podporu státu a o vysokoškolském studiu mohou nadaní venkovští indiánští mladí, natož dívky, stále jen snít. Prostřednictvím tamních organizací jsme podpořili vybavení

několika školek pro děti matek v tísně, založení několika školních knihoven, vzdělávací kurzy, vedené tamními „lékaři v tísně“, kteří kromě praktické práce lékaře také v oblastech extrémní bídou učili zhotovovat léčivé prostředky z místních bylin, vařit z místních tradičních plodin (kvůli mnoha letům indiánských obyvatel v exilu v době vlády vojenských diktatur nedošlo k předávání tradičních znalostí z generace na generaci). Nyní se soustředíme na podporu 12 studentů na vysokých školách. Studují různé obory a jedno (dvě) odpoledne v týdnu předávají své vědomosti žákům na mayské bilingvní základní a střední škole. V tomto projektu spolupracujeme s mayskou organizací.

Děkujeme Vám za rozhovor.

Douška Olgy Vilímkové na závěr:

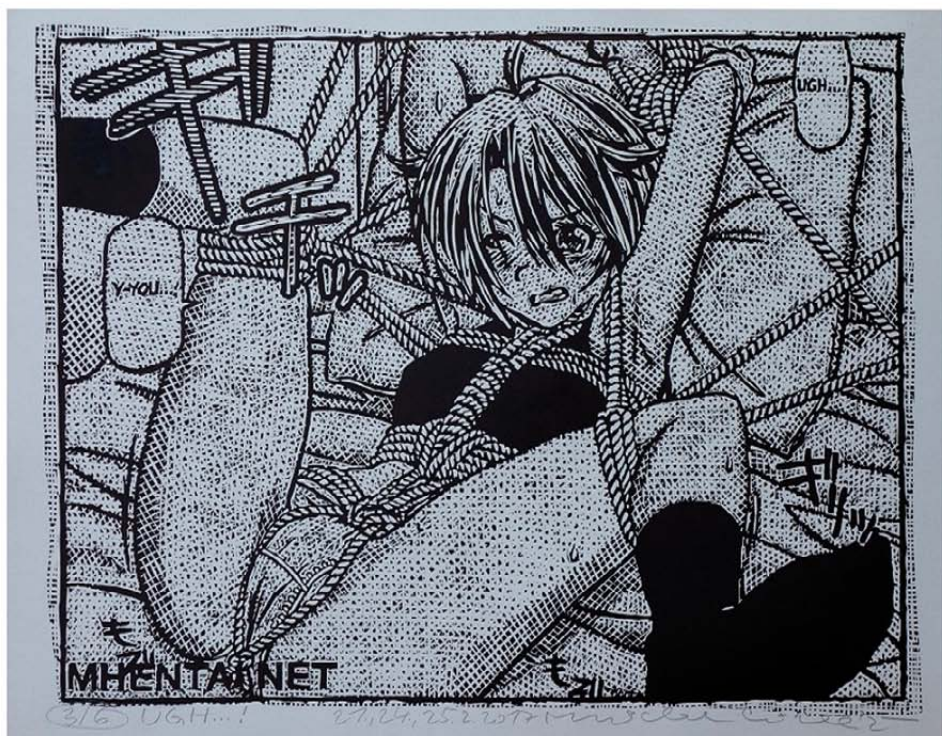
Velice děkujeme všem donátorům, bez jejichž pomoci bychom nemohli podporovat nadané indiány a jejich rozvojové projekty. Po 17 letech spolupráce s horaly v Andách vidíme výsledky: životy četných rodin se posunuly od podmínek extrémní bídou (kdy se spalo na vlhké hlině a nejedlo se každý den) k důstojnému žití, a to nejen díky změně státního přístupu k indiánským regionům, ale v mnoha konkrétních případech také díky naší společné pomoci. Dalo by se říci, že zde byla štafeta předána - „naši“ tamní mladí realizují své projekty i v rámci pracovního zařazení bez naší finanční pomoci, za „peruánské státní peníze“. V Guatemale je mnoho práce - potřeb. Tam je naše pomoc sice na první pohled malá, ale má velký přesah. Mayové sami nazývají naši činnost „efecto avalancha“ (lavínový efekt). Věříme, že podpora nadaných, akčních a motivovaných mladých přinese v budoucnosti díky jejich vlastnímu působení prospěch mnohým.

MICHAL CIHLÁŘ

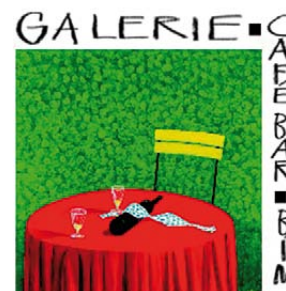
VÝSTAVA Z DOVOZU

ミハル・ツイフラーシュ 『BDSM/MC』

Café Galerie Bím 17. 5.- 27. 6. 2018

5. května 15, Dobřichovice F: Café Galerie Bím www.michalcihlar.com

GALERIE CAFÉ BÍM
VÁS ZVE NA VÝSTAVU
MICHAL CIHLÁŘ
VÝSTAVA Z DOVOZU
OD 17. 5. DO 27. 6. 2018

Michal Cihlář – Život a dílo

Přestože samostatně vystavuji už 36 let, aktuální výstava v dobřichovické Café galerii Tomáše Bíma se od těch předchozích poněkud liší. Jde totiž o reprízu... Do Dobřichovic přenáším z Tokia kompletní kolekci mých linorytů, kterými jsem se loni touto dobou představil japonskému publiku. Celá tato „tokijská“ kolekce byla inspirována dekadentní krásou, kterou na svých cestách léta hledám v příšeří sex shopů a nacházím ji nejen zakletou ve tvarech a obalech fetišistického erotického zboží, ale i ukrytou v kůži a latexu, nebo v komiksech a bondáži. Nebyla to tedy náhoda, že jsem do Tokia vybral právě tuto

monotematickou výstavu (nazvanou stručně BDSM/CM), neboť Japonsko je zemí hlubokých tradic, mimo jiné i v umění estetického svazování-shibari, je to zem plná erotických hentai komiksů a dráždivého filmového romanporuna. Byl jsem zvědav na reakce japonského publika, a jak jsem se přesvědčil, v tomto směru je naprosto bez předsudků. Proslulé fotografie Nobuyoshi Arakiho tu jsou opravdu jen špičkou erotického ledovce... Pro větší autentičnost jsem ponechal pod grafikami japonské popisky a přidal několik fotografií z tokijských sex shopů.

PŘÍŠTÍ VÝSTAVA: Elzbieta Grosseová – Sochy-obrazy

KULTURNÍ PŘEHLED

červen 2018

Podrobnější informace najdete na webu Dobřichovic a v Informačním listu.

galerie Bím: Michal Cihlář výstava z dovozu (do 27. 6)

M. Cihlář se věnuje linorytu, knižním ilustracím, návrhům bookletů pro CD (např. Nerez, J. Nohavica), plakátové a známkové tvorbě. Vytvořil tapety pro československou restauraci na EXPO 92 v Seville. V roce 2006 ukončil dlouholetou spolupráci se ZOO Praha, pro kterou vytvořil kompletní grafickou prezentaci.

residence: Foto 4+4:

fotografická výstava (do 30. 6.)
Hanáková, Feldeková, Zusková, Kracíková/Havlena, Mlčoch, Rasi a Páviček
absolventi FAMU fotografie a ostatní

sobota 2. června pod residencí

Královský průvod a Středověký den – Uvítání císaře Karla IV.

sobota 2. června, ve 21:00 na nádvoří zámku

muzikál Noc na Karlštejně – předprodej vstupenek v Infocentru 350,- a 250,- Kč

středa 6. června v 19:30 v restauraci Panská Zahrada

Tango v Panské Zahradě

Petr Nouzovský (cello) letošní nositel classic Prague Awards a Ladislav Horák (akordeon, bandoneon) v programu Vivat tango – nejlepší nahrávka roku 2014 v New Yorku a taneční pár Bailemos. Restaurace nabídne speciální argentinské menu a víno. Rezervace: 226 230 930 nebo obchod@panskazahrada.cz

čtvrtek 7. června v 18:00, v residenci

vernisaž fotografické výstavy FOTO 4+4

Hanáková, Feldeková, Zusková, Kracíková/Havlena, Mlčoch, Rasi a Páviček
absolventi FAMU fotografie a ostatní
na úvod zahraje: kytaristka Zuzana Dumková

sobota 9. června 8:00-12:00, u residence pod lípou

Farmářské trhy

pátek 15. června 16:00 a v 17:30, v residenci

Vítání občánků

sobota 16. června po celý den pod residencí

Food Festival – všechny chutě světa

sobota 23. června, 8:00-12:00 u residence pod lípou

Farmářské trhy

sobota 23. června ve 20:00 v residenci

Dobřichovické divadelní slavnosti DDS:

Vančurovo Rozmarné léto (divadelní spolek Rádobydivadlo Klapý)

neděle 24. června v 17:00 a ve 20:00 v residenci

DDS v 17:00 „Tančírna“ Dobřichovické komorní filharmonie ZUŠ Dobřichovice a dámské vokální skupiny Cabinet spolu s Tango Jazz Band
DDS: ve 20:00 Sex na vlnách (soubor Tyl z Bakova nad Jizerou)

úterý 26. června ve 20:00 v residenci

DDS: country kapela Countrio z Hodonína

středa 27. června a čtvrtek 28. června ve 20:00 na zámku

DDS: Peklo v hotelu Westminster v režii Petra Říhy

Václav Hájek z Libočan na Tetíně

V. Czumalo při promluvě na tetínské vernisáži.

Zpráva kulturní a zároveň pozvání na skvělý výlet

15. dubna se v dnes již renomované galerii v kostele sv. Jana Nepomuckého na Tetíně – výspě s nádherným výhledem na údolí řeky, jejíž vody se později dotknou i břehů dobřichovických (<http://www.tetin.cz/turista/pamatky-1/kostel-sv-jana-nepomuckeho/>) konala vernisáž velmi zajímavé výstavy. Jmenuje se Václav Hájek z Libočan na Tetíně. A připravilo ji tetínské Sdružení svaté Ludmily (https://www.facebook.com/SpolekLudmilaTetin/?hc_ref=ARRPWJ2dwDUzmJkcN_yk_vLLXHPavI_bunZzja6agUbo-k5EwqlsRNT6wQYAPNIjefU&fref=nf).

Vlastně to bylo něco jako návrat na místo činu, totiž volný doplněk mezinárod-

ní konference, jež se na Tetíně konala v listopadu minulého roku (<http://www.svataludmila.cz/wp-content/uploads/2017/11/Program-konference-V%C3%A1clav-H%C3%A1jek-z-Libo%C4%8Dan-na-Tet%C3%AD-n%C4%9B-17.-11.-2017-9.30-19.30.pdf>)

Osobnost kronikáře a církevního hodnostáře Václava Hájka z Libočan (https://cs.wikipedia.org/wiki/V%C3%A1clav_H%C3%A1jek_z_Libo%C4%8Dan) snad není třeba představovat. Jeho *Kronika česká* (https://cs.wikipedia.org/wiki/H%C3%A1jkova_kronika), kterou začal sepsovat r. 1533 jako tetínský farář (byl sem přeložen v podstatě za trest, protože se odvážil postavit těm, kteří měli delší prsty nežli on), dokončil pravděpodobně r. 1539 a vydal nakonec až r. 1543, se stala výsostnou a vpravdě ikonickou inspirací řadě dalších tuzemských letopisců a kronikářů. Ale také terčem kritiky řady jiných historiků vyznávajících v pozdějších dobách jiné přístupy k historickému materiálu.

O tom svědčí i zajímavě pojaté a informačně bohaté panely na této výstavě, jejichž autorem je právě editor moderního vydání Hájkovy Kroniky, historik české literatury Mgr. Jan Linka (<https://www.databazeknih.cz/knihy/kronika-ceska-182360>). Graficky je zpracovalo je studio Lacerta a Jakub Krč. Sám kolega Linka také velmi poutavě vylíčil na vernisáži, jak kronika vznikala, jak se Hájek vlastně na Tetíně dostal a jak do Kroniky umně ukryl řadu zpráv o pokleslých tehdejších mocných.

Součástí výstavy je také expozice fotografií dobřichovického fotografa Karla Neuberta (http://www.tippman.cz/wp-content/uploads/f49_neubert_rozhovor.pdf), jež si okolí Tetí-

Pan starosta Tetina, Z. Zvonek a sdružení Societas musicalis.

na zamiloval a zároveň se ve své tvorbě cíleně věnoval české historii i umělecké interpretaci historických děl a památek. Jeho tvorba a vazba na tuto část údolí dolní Mže (chcete-li, tak Berounky) představil ve velmi inspirativní zkratce historik umě-

<https://www.facebook.com/SpolekLudmilaTetin/videos/2153253154961011/>
<https://www.facebook.com/SpolekLudmilaTetin/videos/2153256358294024/>
https://www.facebook.com/SpolekLudmilaTetin/photos/ms.c.eJxFj9kNRDEIAztaR~;:9N7YKvDi~;IzM2wq7iTGIdLGI~;GUAZJW1eekH1gKQLbBLBSARPousCr0kQQ5rTYn1BN4dk9avVSTikrSfR9GrnpA0nsSfxltaeOE58TzCschOBWttawfReacKx0~;NOZxpHIXFEc1lFJDGnfsCJBnhfwE6kZikvoRpZEgAyieYLYKUKqdeckIJFYEAbnNT-FbY1hNixZALsAw43HM~_wtoAWptpZyo7a011No~_B6nHaemkP1WDe1c~-;bps.a.2153249758294684.1073741882.1598414583778207/2153250768294583/?type=3&theater

Text promluvy PhDr. Vladimíra Czumala na tetínské venisázi, který vstřícně poskytli redakci Kukátka:

Dílo Karla Neuberta zaujalo v obrazu poválečných dějin české fotografie své pevné místo již před několika desetiletími a je veřejnosti známo ze stovky obrazových publikací, z časopisů a řady výstav.

Mgr. Jan Linka vypráví při vernisázi o osudech V. Hájka.

ní PhDr. Vladimír Czumalo (mimochodem dlouholetý redaktor Kukátka a stále jeho občasný spolupracovník). Text jeho promluvy přinášíme níže.

Bylo to moc příjemné setkání na věru magickém místě. K němu přispěl i komorní soubor Societas musicalis, který skvěle zahrál ukázky „staré“ musiky, jež zněla čertovsky moderně. Ale také pan starosta Tetina Ing. Martin Hrdlička a spiritus agens celé akce Zdeněk Zvonek, kteří přidali mnoho zajímavého o souvislostech, cílech a vazbách.

Proč o tom píšeme právě v Kukátku? Proto, že tahle výstava stále trvá a je to skvělý tip na poznávací výlet na místo, jež je fakt doslova magické. A také proto, že tato výstava má výraznou dobřichovickou stopu, což je snad z výše uvedeného zřejmé. JM Ještě pár odkazů:

Fotografovat začal už jako devítiletý. Vyučil se reprodučním fotografem a hlubotiskovým leptařem a v Grafických uměleckých závodech V. Neubert a synové si osvojil většinu tiskařských profesí a dostal se do kontaktu s osobnostmi kolem Pestrého týdne. Už ve válečných letech se seznámil s inverzními barevnými materiály Kodak

a Agfa a především se systémem přímé barevné fotografie Duxchrome. Za okupace soukromě studoval u historika umění prof. Vojtěcha Volavky, po maturitě a vyučení se v roce 1948 zapsal na dějiny umění a estetiku na Karlově universitě. Už v prvním semestru fotografoval pro umělecko-historický seminář doc. Oldřicha Blažička. Na rodinný podnik byla v únoru 1948 uvalena národní správa a o tři roky později byl zestátněn.

Také studium zůstalo nedokončeno. Navzdory nepříznivým podmínkám se ale od počátku 50. let začal Karel Neubert úspěšně prosazovat jako fotograf i mimo profesi spojenou s tiskárnou a v jeho tvorbě získávala stále větší prostor barevná fotografie. Už v roce 1953 pořídil pro vydavatelství Orbis barevné pohlednice. Po dvanácti letech se rozhodl opustit zaměstnání v tiskárně a našel si místo nočního hlídače, které mu ponechávalo více času na tvorbu. Jí si otevřel jedinou tehdejší možnost stát se svobodným umělcem, byl přijat do Svazu českých výtvarných umělců. Už rok po přijetí, v roce 1958, v tvrdé mezinárodní konkurenci získal vysoké ocenění za fotografii na Světové výstavě EXPO v Bruselu. Prosazoval pak barevnou fotografii, vlastní tvorbou v mnoha oblastech od reportáže přes reklamu po několik oborů vědecké fotografie, neúnavně přednášel a prakticky vyučoval doma i v zahraničí.

Když v roce 1976 umělec bilancoval své dosavadní dílo na výstavě ke svým padesátinám, napsal do katalogu: „Pátrám-li po tom, v čem je můj přínos naší fotografii, vidím ho v tom, že jsem dělal v souladu se světovým vývojem barevnou fotografií tak, aby zobecněla, aby se stala normální součástí našeho života, aby se zbavila výlučnosti.“ Jádro tohoto úsilí směřovalo logicky k polygrafickému uplatnění barevné fotografie.

Jako první si vedle Orbisu uvědomilo její možnosti tehdy mladé nakladatelství Artia. Intenzivní spolupráce s ním postupně nahradila univerzálnost Neubertovy tvorby 50. a 60. let specializací, k níž byl charakterem svého talentu a vzdělání předurčen: Fotografickým zprostředkováním děl architektury, malířství, sochařství a užitého umění, tedy specializací nejnáročnější.

Karel Neubert se stal spolupracovníkem historiků umění i samostatným interpretem uměleckých památek. Cestu od nalezení specializace po dnešek trasuje stovka autorských knih, a bezpočet domácích i zahraničních publikací, na nichž se podílel společně s dalšími fotografi.

Mezi Neubertovými českými vydavatelskými partnery nejdem vedle již zmíněných Odeon a Obelisk, mezi zahraničními londýnská nakladatelství Spring Books, Paul Hamlyn, Octopus Books a Thames and Hudson, newyorský nakladatelský dům Time, německá nakladatelství DuMont a Dausien či pařížský dům Gründ.

První velká skupina Neubertových publikací zprostředkuje poklady ruského umění a ruských sbírek. Vycházely nejen v Praze a tehdejší Sovětském svazu, ale také v Londýně, Mexiku, a New Yorku.

Od počátku byla velkým Neubertovým tématem Praha. Už v roce 1969 vydal spolu s Ing. Antonínem Srchem v nakladatelství Artia první knihu o Praze sestavenou výhradně z barevných fotografií. Po ní následovala řada dalších, syntetizujících umělcův pohled na město (Praha – umělecké památky, 1973; Praha – setkání věků, 1983, 1990 ad.) či představující jednotlivé památky (Loretánský poklad, 1971; Staronová synagoga a Starý židovský hřbitov, 1972; Česká národní rada, 1990; Karlův most, 1991; Pražské Jezulátko, 1992 ad.). Neubertovo umělecké vidění Prahy našlo zároveň svůj logický spínající střed v architektuře a uměleckých dílech Pražského hradu a katedrály sv. Víta. Opět je to téma trasované významnými obrazovými publikacemi (Okna katedrály sv. Víta, 1970; Svatovítský poklad, 1971, Bazilika sv. Jiří na Pražském hradě, 1974, Illuminované rukopisy svatovítského chrámu, 1975, Pražský hrad, 1975; Katedrála sv. Víta na Pražském hradě, 1975, 1978, 1980, Zahrady Pražského hradu, 1976; Pražský hrad, 1987; Katedrála sv. Víta a Pražský hrad, 1994).

V polovině 70. let se Karel Neubert stal jedním s iniciátorů oslav 600. výročí Karla IV. Připravil k němu spolu s historikem umění Karlem Stejskalem knihu Umění na dvoře Karla IV., vydanou nejen česky, ale také v Německu, Velké Británii a Francii, a vel-

kou putovní výstavu autorských zvětšenin, již UNESCO od roku 1978 prezentovalo ve více než 20 francouzských a lucemburských městech.

Na pouť Evropou se pak prakticky v pravidelných ročních intervalech vydávaly další soubory adjustovaných zvětšenin na materiálu Cibachrome, kresby dětí z Terezína, Praha – město staletí, Památková péče I – III, Pražský hrad, Obnovené Národní divadlo a České sochařství 19. a 20. století ze sochařské sbírky Národní galerie. Pro zájemce o fotografii zůstávala dlouho skryta za Neubertovou intenzivní prací na poli užité fotografie jeho volná tvorba. Umělec do ní dával nahlédnout jen velmi sporadicky ojedinělými díly na velkých kolektivních přehlídkách a větší soubor snímků představil na autorské výstavě až počátkem 90. let. V posledním období své tvorby oživil svůj celoživotní zájem o krajinu a intenziv-

ně fotografoval především v okolí Dobřichovic, kde bydlel.

Přítomná výstava se vrací k Neubertovu velkému tématu karlovského umění a míst, spojených s pobytů panovníka. Část vystavených snímků byla součástí zmíněné putovní výstavy UNESCO a knihy Umění na dvoře Karla IV. Celý soubor je dnes nedostupný, pokud ještě vůbec existuje. Výstavu tak tvoří autorské zvětšeniny, které se dochovaly v umělcově pozůstalosti. Tvůrci výstavy jsou si vědomi, že někdy jde o zkoušky a varianty, v 70. letech do definitivního souboru nezařazené, upřednostnili ale autenticitu autorských zvětšenin a ze stejného důvodu ani nekorigovali poškození a stopy stárnutí materiálu. Většina vystavených fotografií jsou zvětšeniny z barevných diapozitivů na materiálu Cibachrome, zbytek zvětšeniny z barevných negativů.

Festival umění pohybu v Letech

Poslední předprázdninovou sobotu 23. 6. se můžete těšit na nový Festival umění pohybu v Letech. Spojení pohybu s hudbou a kulturou bude netradiční oslavou nejdělsího dne v roce. Vystoupí místní zájmové a profesionální spol-

ky, které se věnují pohybu a jeho formě v umění. Skvělá příležitost vyzkoušet si společnou taneční variaci a zatančit si v krátké lekci „latino“ pod širým nebem. Informace najdete na www.festival-up.cz nebo na facebooku.

**FESTIVAL
UMĚNÍ P OHYBU** 23. 6. 2018
od 15.00 - 22.00

**OSLAVTE NEJDELSÍ DEN V ROCE
A UŽIJTE SI RADOST Z POHYBU
A JEHO FORMY V UMĚNÍ.**

**DEKKADANCERS, ŠIMON KUBAŇ,
BODY DEMANS MOVEMENT,
THE DIRECTION PROJECT A DALŠÍ...**

Lety u Dobřichovic, Srub u Kocoura
www.festival-up.cz

DRAČÍ LODĚ 2018

místo probodovala místní posádka **Rychlá rota DoDo**, kterou dle cílové fotografie o 6 cm porazili loňští šampióni **Hokejisté ze Solopisk v čase 1:26.450**, a konečně všem ukázala záda posádka z Prahy, také dnes již tradiční účastník závodů **FreschKruháč, v čase 1:21.650**. Všechny výsledky včetně cílových fotografií naleznete na <http://www.dragonboat.cz/zavod/224-draci-lode-dobrichovice-2018/>.

Děkujeme všem účastníkům závodů, že svou ukázněností a ohleduplností umožnili hladký průběh závodu. Další poděkování patří panu Mgr. Tomáši Mouchovi za bezchybnou zdravotnickou asistenci během celého sportovního dne, dále pak Cukrárně Hájek – Hájková, která připravila sladké odměny pro naše nejmenší. Rovněž děkujeme všem, kteří se starali o naše chuťové pohárky, a tak pomáhali zahnat žízeň v palčivém vedru. Velice bychom chtěli poděkovat manželům Havlíkovým za umožnění uspořádat celou akci na jejich pozemku. Největší díky přesto patří všem kamarádům a dobrovolníkům, kteří se nezištně chopili nářadí a pomohli celou akci připravit. Svou velkou zásluhu má i parta zaměstnanců technických služeb města Dobřichovice za stavbu stánků. Děkujeme.

Miroslav Ostrý a František Sirotek

4. a 5. května (jako již tradičně v tomto termínu) proběhl 6. ročník závodů dračích lodí v Dobřichovicích. Za hojně účasti místních i přespolních se závodů účastnilo 27 posádek.

K našemu velkému potěšení se letošního ročníku účastnily i posádky dětské, a to ve větším počtu než v ročníku předcházejícím. Ostatně mladí draci letošního ročník zahájili za bouřlivého povzbuzování jak zkušených posádek dospělých, tak všech přihlížejících. V nádherných a nelítostných soubojích osadili třetí místo **Hujirci v čase 1:46.270**, na druhém místě loňský obhájece titulu **Tchoří dech v čase 1:45.440** a jako nový šampion se představila i nová posádka **Škola Řevnice v čase 1:44.080**. V kategorii ženy nám přibýlo několik nových posádek a po vyrovnaném zápolezení se na stupně vítězů probodovaly na třetí místo **Sněženky a machr** vloni jedoucí v kategorii mix v čase **1:35.490**, na druhém místě došla posádka ze sousedních Černošic **Černošické fosílie v čase 1:34.720**, a na stupni nejvyšším stály již tradiční účastnice z Letů, obávané **Dračice, v čase 1:34.690**. Boje to byly těsné ale spravedlivé. A konečně se dostáváme k hlavní kategorii Mixu. V této kategorii nám sice na poslední chvíli několik posádek účast odřeklo, ale na kvalitě závodu to nemělo žádný vliv. Ve velmi dobrém čase 1:26.480 se na třetí

Po roce opět na Dobřichovické míli

Poruč sobě a ne větru, poběž v parku pár set metrů!

V sobotu 14. dubna bylo v dobřichovickém parku nezvykle rušno. Za krásného, téměř letního odpoledne až do podvečerních hodin tu probíhal jedenadvacátý ročník Dobřichovická míle, tradiční sportovní akce pořádané naší základní školou. Od nejmenších dětí až po „dospěláky“, celkem v patnácti věkových kategoriích, se s krátkou či delší tratí potýkalo s vervou a nasazením více než tři sta závodníků a závodnic.

Před rokem jsem v Kukátku v souvislosti s dvacátým ročníkem Dobřichovické míle vyjádřil naději, že „organismus se časem aspoň trochu umoudří a dovolí mi se některé příští Dobřichovické míle zúčastnit v jiné roli než na lavičce posedávajícího pamětníka.“ I když jsem si poručil, organismus můj

příkaz ignoroval, a tak jsem se i letos jenom díval. Trochu mi samozřejmě přišlo líto, že „už to mám za sebou“ a že cenu pro nejstaršího účastníka už asi nikdy nezískám, ale s tím se nedá nic dělat; naběhal jsem toho dost a je na čase přenechat radost z běhání mladším. A v této náladě mírně nostalgické jsem si vzpomněl na verše, které jsem kdysi četl ve Zpěvech staré Číny:

Měsíc dnes svítí tak jako tenkrát,

loni jak bylo, jaro je zas.

Jenom já nejsem tím, co jsem býval,

jenom já nejsem, co loni v ten čas.

Vida, k čemu je běžecká míle také dobrá – díky ní jsem si připomněl verše, které jsem už dávno skoro zapomněl!

Vrátím-li se k průběhu letošní DM, musím konstatovat, že jedenadvacátý ročník se neobyčejně vydařil. Krásné počasí, velký počet závodníků i diváků, příjemné prostředí a zajímavý doprovodný program – to vše přispělo k nádherné atmosféře celé akce; cílému týmu organizátorů složenému z učitelů a pracovníků školy patří za to velikánský dík. A úplně na závěr ještě přání, aby i další ročníky Dobřichovické míle byly stejně zdařilé.

HgS, foto: I. Caldwellá

Ohlédnutí za volejbalovou sezonou 2017 – 2018

Hned na úvod s potěšením konstatujeme, že volejbalová sezóna 2017 – 18 byla pro prvoligová družstva našich mužů i žen velmi úspěšná.

Muži se v základní části soutěže umístili na prvním místě a v následném play-off vyřadili družstva SK Brno a MFF Praha; teprve ve finále nestačili na volejbalisty Beskyd, za něž startovalo několik bývalých extraligových

hráčů. I tak je to pro naše velký úspěch, zejména ve srovnání s loňskou sezonou, kdy v základní části skončili na sedmém místě a v play-off vypadli už v prvním kole. Uvědomíme-li si, že v extralize hraje celkem dvanáct týmů, druhé místo našich v první lize znamená, že naše družstvo mužů je čtrnácté nejlepší ze všech volejbalových družstev celé republiky!

Ženy ve srovnání s muži nezůstaly pozadu. Ze základní skupiny postoupily sice až z třetího místa, ale ve finálové skupině si všechno vynahrádily – ze všech dvanácti zápasů ani v jednom neprohrály! Celkově se tak umístily na druhém místě, když o první se připravily již v základní skupině dvěma domácími prohrami s družstvem VK České Budějovice, které finálovou skupinu vyhrálo. Vzhledem k tomu, že v ženské extralize hraje deset družstev, znamená druhé místo našich děvčat v první lize, že jsou **dvanácté nejlepší** ze všech družstev republiky! Trochu ve stínu družstev první ligy zůstávají naše Běčka. To mužské už svou soutěž, tj. krajský přebor 1. třídy, skončilo a v závěrečné tabulce obsadilo šesté místo z deseti. To ženské v krajském přeboru 2. třídy ve své soutěži pokračuje jarní částí. Začala pro ně už 5. května domácími dvojutkami s Lysou nad Labem; naše děvčata v prvním utkání prohrála 3:1, ale ve druhém 3:2 zvítězila. Další domácí zápasy sehrají 19. května s Roztokami a 2. června s Odolena Vodou. Na volejbalových kurtech proběhnou v červnu tři významné akce. V té první, v sobotu 9. června, si **v dětském turnaji v minivolejbalu** přijdou na své ti nejmladší. Druhou, z těchto tří akcí nejvýznamnější, je **Přebor republiky ve volejbale seniorek**, který se uskuteční 16. a 17. června; budou na něm k vidění nejlepší ženská seniorská družstva (včetně dobřichovického). Tou poslední je tradiční **Memoriál Lídy Gemperlové**, který bude v sobotu 23. června.

HgS

Fotbalové jaro

Právě v této době, kdy má uzávěrku Kukátko, probíhají urputné boje o mistrovské body ve fotbalových soutěžích. V mnohých z nich, není ani zdaleka rozhodnuto, neboť zbývá sehrát ještě řadu utkání...

Situaci také komplikuje informace, že se chystá reorganizace. Údajně se mají rušit IV. třídy a má být více skupin III. tříd. Na aktivech před začátkem soutěží se o tom ale vůbec nemluvílo! Nikdo tak neví, jak to bude s postupy a sestupy.

Dobřichovičtí fotbalisté však mohou být v klidu. Díky výborným výkonům v podzimní části soutěže, kdy přezimovali na pěkném druhém místě, jim sestup rozhodně nehrozí. Na jaře je sice vinou častých zranění hráčů, potkal pokles formy, ale jejich dosavadní bodový zisk (36 b.) je dostatečný. Momentálně jsou čtvrtí, a tak mohou závěrečná kola sloužit k nácviku herních systémů a variant pro příští soutěžní ročník 2018/2019.

(oma)

Orientační běh

Po čase opět využívám laskavosti redakce tohoto čtvrtletníku, abych podal krátkou informaci pro případné zájemce o dění v dobřichovickém oddíle orientačního běhu. Oddíl má v současnosti 37 členů, z toho 7 registrovaných v sekci lyžařského OB a 21 v sekci pěšího OB. Věkový průměr je 36 let, tedy jsme oddíl převážně veteránů. Proto nás těší omlazování členské základny, jakým byl příchod nové a nejmladší členky oddílu Annabely, která rozšířila naše řady záhy po narození. Na fotografii je zachycena, jak se chystá s tátou na start závodu v Píseckých horách v kategorii HDR – děti s rodiči. Zde, jako ostatně na většině jejich prvních závodů, byla nejmladší závodnicí ve startovní listině.

Na počátek chronologického přehledu událostí pouze letmé ohlédnutí za dávnou uplynulou sezónou lyžařského OB, velice úspěšnou díky krásnému třetímu místu naší štafety na Mistrovství České republiky ve Vítkovcích v Krkonoších. O této události již psal podrobně jeden z členů štafety Tomáš Rusý v březnovém Informačním listu. Ze zasněžených hor se orientáři v polovině března přemístili do nížin, též tou dobou momentálně zasněžených, na první závod jarní sezony kolem hradu Kost. V romantické oblasti plné příkrých srázů a kluzkých skalek se našťastí nikomu nic nestalo a další závody se odehrály již po odeznění tohoto posledního vzepětí zimy. Nejvíce našich závodníků se vždy zúčastňuje seriálu závodů naší a Pražské oblasti, které mají společnou soutěž. Zatím se uskutečni-

lo 6 závodů, vesměs v blízkém okolí Prahy a Středočeského kraje. Z výsledků určitě stojí za zmínku dvě první místa, a to Jiřinky Štrosové v Konojeddě u Jevan a Bereniky Kučerové v Kytíně.

Na úrovni vyšších soutěží, tedy v rámci celých Čech došlo k organizační změně. Dosud byla tato soutěž rozdělena na oblast Čech a oblast Moravy. Se vzrůstajícím počtem závodníků přikročila soutěžní komise ČSOS k rozdělení soutěže Čech na Čechy Západ a Čechy Východ. Rozdělení není striktní, závodníci si mohou vybrat, které soutěže se zúčastní, ať už jsou registrovaní kdekoli. Důvodem byly pouze vysoké počty závodníků, které již výrazně překračovaly tisícovku, což kladlo neúměrné nároky na organizační zajištění závodů. Zatím jsme startovali ve dvou závodech žebříčku Čechy Západ v nedalekých Hostomicích. Nejlépe si vedla Pavla Mrázová, která v obou závodech obsadila ve velké konkurenci třetí místo.

Kromě závodů v dlouhodobých soutěžích, tzv. žebříčků, jsme se zúčastnili zatím dvou vícedenních akcí, a sice tradičních Pražských Velikonoc ve skalách Českého ráje s bohatou účastí téměř dvou tisícovek závodníků, včetně mnoha zahraničních hostů, a také třídních závodů v Mariánských Lázních a okolních lesích. Nejlepšího umístění dosáhla Pavla Mrázová (sedmé a druhé místo).

V květnu a červnu nás ještě čekají Mistrovství ČR ve sprintu a na krátké trati, několik závodů národního žebříčku a jeden závod oblastního žebříčku v Ondřejově. A na letní prázdninové měsíce je připraveno deset vícedenních závodů napříč celou naší republikou od Jeseníků a Luhačovic až po Nejedek. Naši závodníci se také chystají na některé závody do zahraničí, ať již k našim blízkým sousedům do Vysokých Tater, nebo do dalších, vzdálenějších a orientačně zajímavých míst.

Text a foto: V. Jaroš

90 LET GOLFU NA LÍŠNICI

Necelých 15 minut od Dobřichovic, 8 kilometrů po silnici, o 150 metrů výše, za Strakonickou silnicí, přesně tam najdete golfový klub Líšnice. A je tam již 90 let. A bylo to napínavých 90 let...

V minulém čísle (1/2018) jsme na s. 43 uveřejnili upoutávku na článek o historii českého golfu i líšnického golfového hřiště, které bylo jedním z prvních v době po vzniku samostatného státu. Zmínili jsme jeho samotné počátky, osobnosti, které stály u jeho vzniku. Nyní přidáváme slíbené pokračování o historii hřiště, které bylo významnou částí golfových dějin Československa.

Průkopnické začátky několika pozdějších zakladatelů budoucího Golfového klubu Líšnice (GKL) sahají do roku 1923, kdy čtyři kamarádi začali ve Strančicích u Prahy zkoušet golf na pozemcích strýce jednoho z nich, vybaveni starými golfovými holemi, přivezeným téhož roku z Anglie. Byli to Jaroslav Hilbert, Adolf Hoffmeister, Jiří Chvojka a Prokop Sedlák.

Vedle golfových aktivit barona Františka Ringhofferera na jeho pozemcích ve Volešovicích u Prahy, které vyústily později v založení Golf Clubu Praha a zřízení golfového hřiště v Praze-Motole, se stala zpočátku skromná strančická aktivita jedním z hlavních základů pozdějšího českého golfu. Během pětiletého „strančického období“ se ke čtyřem průkopníkům přidali další zájemci o golf a strančické prostředí se stalo pro další golfový rozvoj této skupiny malým. Proto bylo hledáno místo v okolí Prahy, kde by se dalo zřídit golfové hřiště.

Takové místo, pastvinu charakterem připomínající skotské náhorní planiny, šťastnou náhodou v srpnu 1928 objevil JUDr. Ladislav Haškovec v lokalitě na Korytkách poblíž obce Líšnice. S tehdejší starostou obce Antonínem Macháčkem se dohodl na uzavření pachtovní smlouvy a „strančičtí“ si mohli založit svůj golfový klub. Ten byl založen pod názvem Golfový klub Líšnice dne 21. 11. 1928, jako druhý český golfový klub. Zakladateli klubu byli Jaroslav O. Franta, Richard Hampl, Ladislav Haškovec, Jaroslav Hilbert, Adolf Hoffmeister, Jiří Chvojka, Karel Mikšíček, Prokop Sedlák, Vladimír Sedlák, Karel Vaněk, Ludvík Vaněk a Karel Vávra. Prvním prezidentem klubu byl zvolen Karel Vávra.

V té době již existoval první český golfový klub, Golf Club Praha, založený v roce 1926. Golfový klub Líšnice a Golf Club Praha tvořily několik let českou golfovou rodinu, ke které pak přibyl i Ringhoffer Golf Club Volešovice, když soukromé golfové aktivity rodiny Ringhofferovy ve Volešovicích dostaly

klubovou podobu. V roce 1932 tyto tři české kluby spolu se slovenským GC Piešťany založily Golfový svaz ČSR a položily tak základy pro československý organizovaný golf. Během tří let do tohoto svazu vstoupily i dva západočeské, národnostně německé golfové kluby, z Karlových Varů a z Mariánských Lázní.

Již v období před 2. světovou válkou se golfové hřiště na Líšnici stalo významným sportovním a společenským centrem. Přispěla k tomu i přitažlivá a útulná klubovna, postavená v roce 1933 (stojící dodnes), kterou si oblíbili všichni, kdo v ní kdy poseděli. Klubovna hostila i všechny přední české předválečné hráče, kteří se na líšnickém hřišti pokoušeli zdolat neporazitelného líšnického mistra Hanno Tondera.

Hanno Tonder byl vskutku výjimečným zjevem mezi českými golfisty. V období před-

válečného rozkvětu českého golfu vyhrál mezinárodní titul mistra republiky v letech 1933 a 1938, vždy proti kvalitní domácí i zahraniční konkurenci. V roce 1936 zazářil v postolympijské Velké soutěži národů v Baden Badenu mezi nejlepšími amatérskými hráči Evropy.

Nadějný předválečný rozvoj československého golfu násilně přerušilo odtržení Sudet v roce 1938 a pozdější válka. Odtržena byla západočeská golfová hřiště, oddělilo se slovenské hřiště v Piešťanech a během války zanikla hřiště u Třemšína a po smrti barona Ringhofferera v roce 1940 i ve Volešovicích. Protektorátnímu českému golfu zůstala pouze hřiště v Klánovicích a na Líšnici. Ne však na dlouho. Tvrdou ránu zasadila golfistům heydrichiáda. V první vlně jejich represivních poprav skončil svůj život prezident GKL, JUDr. Ludvík Vaněk, který pre-

sidentskou funkci vykonával od roku 1930. Ke konci války byly uzavřeny Klánovice a český golf přežíval několik měsíců již jen na Líšnici.

Nové členy a s nimi i nový elán přinesla do klubu až poválečná doba. Společenské prostředí klubu a sportovní aktivity významně ožily. V čele klubu nahradil popraveného Ludvíka Vaňka další zakládající člen JUDr. Prokop Sedlák. Tomu byl přiznán titul primátor, protože titul prezident byl i posmrtně ponechán Ludvíku Vaňkovi. Ani toto oživení však netrvalo dlouho. Přišel únor roku 1948 se svým komunistickým pučem a GKL opět o své mladé hráče přišel. Většina z nich totiž odešla do zahraničí. V souvislosti s útekem za hranice Ivo Tondera, válečného pilota, a jeho ženy Jiřiny, majorjky československého letectva ve Velké Británii, byl krátce nato uvězněn i Hanno Tonder.

Padesátá léta znamenala pro český golf období největšího nebezpečí. Vládnoucí garnitura, vedená třídní nenávisť, zařadila golf mezi své nepřátele. Důsledkem bylo vyloučení golfu ze sportů a následné rozorání klánovického hřiště a rozpuštění tamního klubu. Stejný osud byl připraven i pro GKL. V roce 1952 byla zabráná klubovna GKL a určena pro uskladnění obilí. GKL se tento pokus podařilo odrazit a klubovna byla opět klubu vrácena, jako objekt pro uskladnění obilí zcela nevyhovující. Likvidační padesátá léta GKL, jako jediný „pražský“ golfový klub, přežil a poskytl útočiště i hráčům ze zničených Klánovic. Líšnická klubovna se stala v padesátých letech, obdobně jako ve válce, útočištěm před tíhou doby a místem regenerace, zvláště psychických sil. Koncem padesátých let byl učiněn druhý pokus o likvidaci GKL. GKL dostal výpověď z pozemku, na kterém měl svoje hřiště. V této době se však již v Praze začaly formovat nové oddíly golfu při několika Tělovýchovných jednotách, které byly ochotné

golfové oddíly přijmout. GKL této situace využil a jako celek vstoupil v roce 1958 do TJ Slavoj PZO, jako její golfový oddíl. Pro pražskou tělovýchovnou jednotu nebylo těžké s místními líšnickými funkcionáři domluvit další nájem pozemku pod hřištěm a hřiště tak zachránit.

Šedesátá léta byla ve znamení boje za uznání golfu jako sportu, obnovy soutěžního golfu na celostátní úrovni a vymanění se z desetileté izolace navazováním mezinárodních kontaktů. Sloučením jednot se v roce 1960 stal líšnický klub oddílem golfu poměrně velké pražské jednoty Slavoj Praha. V roce 1966 byl golf po dvanácti letech oficiálními místy uznán za sport a bylo vytvořeno jeho celostátní ústředí, nejdříve ve formě Ústřední sekce golfu ČSTV, pak, v roce 1968, jako samostatný Československý golfový svaz. V té době byla Líšnice jediným „pražským“ hřištěm. Hráči golfu všech pražských oddílů ji více či méně využívali. Kromě nich začali na Líšnici zajíždět i členové pražského diplomatického sboru.

V sedmdesátých letech se líšnický golfový klub, stále jako oddíl golfu Slavoj Praha, účastnil rozvíjejícího se sportovního celostátního dění, zejména celostátní golfové ligy. Na líšnické hřiště, jako na jediné lehce dostupné pro pražské hráče, zajížděli i nadále hráči z ostatních pražských golfových oddílů. Tak tomu bylo po celou dobu, než začal funkci alespoň tréninkového hřiště plnit ke konci sedmdesátých let „nový“ pražský Motol. Během sedmdesátých let byla z rozhodnutí státních orgánů část pozemku golfového hřiště vyjmuta a přidělena organizaci s názvem Správa služeb diplomatickému sboru (SSDS). Na této části vyrostla v nedalekém sousedství jiná nová klubovna, určená však pouze pro členy diplomatického sboru. Tím se zájem diplomatů o hřiště výrazně zvýšil a dosavadní herní systém křížujících se jamek se začal stávat kapacitně neúnosným. Proto bylo přikročeno k zásadní přestavbě herního systému hřiště. Systém křížujících

se devíti jamek byl nahrazen systémem sedmi jamek, které se nekřížovaly. Dvě jamky bylo nutno opakovat. Přestavba, která vyžadovala vybudování několika nových greenů a byla prováděná převážně brigádnickou prací členů, byla dokončena až v průběhu let osmdesátých.

V 80. letech byla úspěšně dokončena přestavba hřiště, klub se dále početně rozšiřoval příchodem nových, převážně mladých hráčů. V druhé polovině osmdesátých let byl však učiněn pokus o převzetí přestavěného hřiště všemocnou Správou služeb diplomatickému sboru. Do této akce se vložili i významní političtí činitelé z ministerstva zahraničních věcí. Slavoj Praha a jeho golfový oddíl odešel v roce 1988 poražen a pozemek hřiště i hřiště samotné převzala SSDS. Golfovému oddílu se alespoň podařilo smluvně zajistit, že hřiště, i po změně vlastníka, zůstane nadále přístupné všem československým golfistům a ne pouze diplomatům a hráčům místního golfového oddílu, jak to původně požadovala SSDS. Hřiště se tak nikdy nestalo „jen diplomatickým“. Osвобоzení i pro československý golf přinesla až devadesátá léta. Golf přestal být trpěným sportem na okraji společenského zájmu a začal dohánět to, o co jej připravilo čtyřicet let totality. Golfový oddíl Slavoj Praha se v polovině devadesátých let přátelsky odloučil od této jednoty, která mu po dobu více než 35let poskytovala útočiště, a stal se opět samostatným občanským sdružením, Golfovým klubem Líšnice. Slavoj Praha vrátil GKL líšnickou klubovnu. Vlastnický vztah k hřišti se však v nových politických poměrech nezměnil, protože státní organizace SSDS se transformovala na státní organizaci Diplomatický servis, která si však pozemek i hřiště nadále ponechala. Pomohla však šťastná náhoda. Ukázalo se, že převod pozemku hřiště v roce 1988 byl proveden v rozporu s tehdy platnými zákony a byl tedy neplatný od samého počátku. Diplomatický servis byl proto nucen vrátit

pozemek hřiště zpět obci Líšnice a s tím i golfové hřiště.

Třetí tisíciletí pak golfu na Líšnici přineslo nové výzvy spočívající především v narůstající konkurenčním tlaku desítek nově vznikajících hřišť. Klub musel investovat do zlepšení kvality hřiště, pořízení závlah a rozšíření tréninkového zázemí.

Dnes je Líšnice známa především svojí přátelskou komorní atmosférou, díky níž poskytuje jiný druh zážitku než moderní golfové areály. Pobyt na hřišti, vedle požitku ze hry, poskytuje krásné výhledy do malebného okolí. Hřiště má 9 mírně zvlněných jamek. Každá z nich má jiný charakter, který prověří jiné dovednosti. O výsledku hry zde nerozhoduje prostá délka ran, ale především přesnost a promyšlená strategie hry. Díky tomu Líšnice poskytuje herní výzvy zkušným hráčům a současně zůstává přátelským hřištěm pro začínající hráče, seniory a celé rodiny. Golf zde vydržel 90 let i pro Vás. Zajděte se podívat a třeba přímo i zkusit.

Prokop Sedlák a Marek Babšický

DOBŘICHs.r.o., Dobřichovice

nabízí možnost inzerce V DOBŘICHOVICKÉM KUKÁTKU
časopis vychází jako občasník, obvykle čtvrtletně
v březnu, červnu, září a prosinci

Ceník

- * A5 (celá vnitřní strana) 3 500 Kč
Celoroční inzerce 11.200 Kč (4x 2.800 Kč)
  - * A6 (polovina vnitřní strany) 2 000 Kč
Celoroční inzerce 6 800 Kč (4x 1 700 Kč)
  - * A5 (třetí strana obálky + PR článek) 5 000 Kč
Celoroční inzerce 16 000 Kč (4x 4 000 Kč)
  - * A5 (zadní strana pro PARTNERA Dobřichovického Kukátka) 10 000 Kč. Celoroční inzerce 32.000 Kč (4x 8.000 Kč)
- Partner** získává zhotovení inzerátu zdarma, zveřejnění PR článku a příp. další dohodnuté výhody.
- Formáty menší než A6** budou přijímány dle prostorových možností za smluvní ceny.
Nekomerční řádková inzerce zdarma!

Kontakt: Stanislav Mikeš, mob. 605 179 192,
e-mail: gabeva@volny.cz

PANSKÁ ZAHRADA

RESTAURACE & HOTEL

RESTAURACE S KRBOVÝM SALONKEM
SEMINÁRNÍ MÍSTNOST
LETNÍ TERASA
PIVO PILSNER URQUELL, DOMÁCÍ UDÍRNA
23 POKOJŮ ★★★★★
PODZEMNÍ PARKOVIŠTĚ
SVATEBNÍ APARTMÁ S VLASTNÍ
PRIVÁTNÍ TERASOU NA STŘEŠE

A NOVĚ REKONSTRUOVANÝ WELLNESS DOBŘICHOVICE,
S BAZÉNEM, VÍŘIVKOU A SAUNOU.

WWW.PANSKAZAHRADA.CZ

WWW.WELLNESSDOBRICHOVICE.CZ

ANEŽKY ČESKÉ 432, DOBŘICHOVICE

DOB Centrum